

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

55

David
και Γολιάθ

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ Ο Έλληνας
υπεράνθρωπος

Ἡ Ἀνάστασις
τοῦ Ὑπερανθρώπου

UΙΝΑΙ ἓνα λαμπρὸ ἀνοιξιὰτικο πρωῒνό. Ὁ ἥλιος σκορπάει τὸ χρυσάφι του πάνω στὸν κήπο τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὑπερανθρώπων. Τὰ πουλιά κελαδοῦν πετώντας ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί. Ἐνα ἀπαλὸ ἀεράκι σαλεύει ἐλαφρὰ τὰ φυλῶματα τῶν δέντρων.

Ὁ κωμικὸς νάνος Κοντοστούπης εἶναι ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, στὴ θεράντα τοῦ σπιτιοῦ, καὶ ἀπαγγέλλει στὸν Τσιπιτσιπ... ποιήματα, ποὺ αὐτοσχεδιάζει ἐκείνη τὴ στιγμή.

Μέσα στὸ σπῆτι δ' Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο, ἡ Ἀστραπή, ὁ μικρὸς καὶ θαυματουργὸς

γυῖός τους ὁ Ὑπερέλληνας καὶ ὁ Κεραυνός, τρῶνε τὸ πρόγευμά τους, γελῶντας κάθε τόσο μέ τούς στίχους τοῦ νάνου ποὺ ἀκούγονται ἀπὸ ἔξω.

Ὁ Κοντοστούπης λέει μὲ στόμφο:

«Ἐγὼ εἶμαι ὁ τρανός,
ὁ Ὑπερκοντοστούπης!
Μὲ τρέμει ὁ οὐρανός,
μὲ τρέμει ἡ γῆ κι' ἡ θάλασσα
ὁ ἥλιος καὶ τ' ἀστέρια,
γιατὶ ἐγὼ ἐγάλασα
μὲ τὰ γυμνά μου χέρια
τοῦ Φάουστ τὰ λημέρια!...»

Ὁ Τσιπιτσιπ χειροκροτεῖ γελῶντας ξεκαρδισμένος.

— Μπράβο!, φωνάζει ἀνοιγοκλείνοντας τὸ ράμφος του. Χά χά, χά! Εἶσαι σπουνταῖος ποιητής, Κοντοστούπη!

Πές μου κι' άλλα! Πές μου κι' άλλα! Χά, χά, χά!

Ο νάνος τόν κυττάζει καχύποπτα. Δεν μπορεί να καταλάβη αν τὸ τερατάκι τὸν κοροϊδεύει ἢ τὸν θαυμάζει πραγματικά.

Ξεροθήχει, μουρμουρίζει κάτι καὶ συνεχίζει:

«...Τὰ κατορθώματά μου τὰ ξέρει ὁ κόσμος ὅλος! Βουίζει ἀπ' τ' ὄνομά μου τοῦ οὐρανοῦ ὁ θόλος! Τὰ δυνατά μου μπράτσα ὅταν τὰ δῆς, ζαλίζεσαι!...»

Καὶ ὁ Τσιπιτσιπ συμπληρῶνει κοροϊδευτικά:

«...Καὶ τὴ γελοία του φάτσα ὅταν τὴ ντῆς ξεκαρντίζεσαι!»

Ο Ὑπερέλληνας κι' ὁ Κεραυνὸς θάζουν τὰ γέλια μέσα ἀπὸ τὸ σπῖτι καὶ ξεσποῦν σὲ χειροκροτήματα.

— Μπράβο, Τσιπιτσιπ! φωνάζουν.

Ο Κοντοστούπης γίνεται κατακόκκινος ἀπὸ θυμὸ καὶ ντροπὴ. Σφίγγει τὶς γροθιές του καὶ ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ νὰ πῆ κάτι, μὰ ὁ Τσιπιτσιπ προλαβαίνει καὶ συνεχίζει τὴν ἀπαγγελία του:

«...Στὶς φλόγες, στὴ φωτιά ἀτρόμητος χυμᾶει κι' εὐθύς... λιποθυμᾶει!...»

— Θά' μού τὸ πληρώσης αὐτό, παλιοτερατάκι!, γρυλλίζει ὁ Κοντοστούπης.

Καὶ κάνει νὰ ὀρμησῆ ἕναν-

τίον του. Μὰ ὁ Τσιπιτσιπ ἔχει χωθῆ κιόλας μέσα στὸ σπῖτι κι' ἔχει τρυπώσει κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἀνόμεσα στὰ πόδια τοῦ Ὑπερέλληνα καὶ τοῦ Κεραυνοῦ.

* * *

Τὴν ἴσια στιγμή, μέσα σ' ἕνα μικρὸ ἀτσάλινο σπῖτι, στὸν κῆπο, ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ ἀγαπημένος τῶν παιδιῶν ὄλου τοῦ κόσμου, ὁ μεγάλος προστάτης τῆς Ἀνθρωπότητος, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ὑπερφυσικὴ δύναμι καὶ τὶς καταπληκτικὲς ἰκανότητες, εἶναι πάντα θυθισμένος στὴ νάρκη—θάνατο, ὅπου τὸν ἔχει ρίξει ἡ Φάουστα (*).

Ο μεγάλος ἥρωας κοιμάται ὕπνο, ποὺ μοιάζει μὲ θάνατο, καὶ μαζί του κοιμάται ἡ τρομερὴ δύναμί του καὶ ἡ διανοιά του.

Γονατισμένη δίπλα στὸ μαρμάρινο κρεβάτι, ὅπου εἶναι ξαπλωμένο τὸ μυῶδες κορμί του, ἡ Ἐλσα, ἡ ἀγαπημένη του γυναῖκα, προσεύχεται μὲ τὸ πρόσωπό της σκεπασμένο μὲ τὶς παλάμες της.

— Θεέ μου!, λέει μὲ πόνου ἢ γυναῖκα τοῦ Ὑπεράνθρωπου. Θεέ μου! Κάνε νὰ θγῆ ὁ ἀγαπημένος μου ἀπὸ τὴ φριχτὴ αὐτὴ νάρκη! Κάνε νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ μού χαμογελάσῃ πάλι! Κάνε τον πάλι ἱκανὸ νὰ ἀφιέρωση τὸν ἑαυτό του στὸν πόλεμο ὑπὲρ τοῦ Δικαίου καὶ

(*) Διάβασε τὰ τεύχη 51, 52, 53 καὶ 54.

του Καλού! Χρόνια τώρα σε
 Ικετεύω, Θεέ μου! Εισάκου-
 σε τις δεήσεις μου!

Κατεβάζει τὰ χέρια της
 και σηκώνει τὸ κεφάλι της.
 Τὸ βλέμμα της καρφώνεται
 γεμάτο τρυφερότητα και
 στοργή στο πρόσωπο τοῦ άν-
 τρα της.

Ξαφνικά, ἡ "Ελσα ἀφήνει
 μιὰ σιγανή κραυγή, πετάγε-
 ται ὄρθια και κάνει ἕνα βή-
 μα πίσω.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ὑπεραν-
 θρώπου, πού ὡς ἐκείνη τῆ
 στιγμή ἦταν χλωμὸ σαν νε-
 κροῦ, ἔχει πάρει ἕνα ρόδινο
 χρώμα ζωῆς και ὑγείας!

—Εἶναι δυνατόν; μουρμου-
 ρίζει ἡ "Ελσα μὴν τολμώντας
 νὰ πιστέψη στὰ μάτια της. Εἶ-
 ναι δυνατόν; Μήπως μὲ γε-
 λούν τὰ μάτια μου; Μήπως...
 Θεέ μου!

Τὰ μάτια τοῦ Ὑπερανθρώ-
 που ἀνοίγουν ἀργά! Κυττά-
 ζει γύρω σαστισμένος, μὴν
 ξέροντας πού θρίσκεται.

Ὅταν ὁμως τὸ βλέμμα του
 σταματᾶει πάνω στὴν ἀγάπη
 μένη του, τὸ πρόσωπό του φω-
 τίζεται ἀπὸ μιὰ ἔκφρασι χα-
 ρᾶς και ἀγάπης.

— "Ελσα!, φωνάζει. Ἀγά-
 πη μου!

Μ' ἕνα ἑλαφρὸ πήδημα θρί-
 σκεται ὄρθιος μὲ τὴν ἀγκα-
 λιά του ἀνοιχτή.

Ἡ "Ελσα ρίχνεται στὴν ἀγ-
 καλιά του μουρμουρίζοντας:

— Ἀντρούλη μου! Ἀγάπη
 μένε μου! Εἶσαι πάλι ζωντα-
 νός!

Ἀπὸ τὰ μάτια της κυλοῦν

δάκρυα! Δάκρυα χαρᾶς και
 εὐτυχίας!

Τὸ Μεθῶσι
 τοῦ Νάνου!

ΜΕΣΑ στὴν τρα-
 πεζαρία τοῦ σπιτιοῦ, ὁ Κον-
 τοστούπης μαίνεται. Μὲ τὸ
 πρόσωπο κατακόκκινο και
 κωμικά παραμορφωμένο ἀ-
 πὸ θυμὸ, χειρονομεῖ ζωνηρά
 σαλεύοντας τὴ γροθιά του
 κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ μι-
 κροῦ Ὑπερέλληνα και τοῦ
 Κερανοῦ!

— Ἀπαιτῶ νὰ μου παραδώ-
 σετε ἀμέσως τὸν Τσιπιτσιπί!,
 γρυλλίζει. Θέλω νὰ τοῦ δώ-
 σω ἕνα καλὸ μάθημα, γιὰ νὰ
 τὸν κάνω νὰ σέβεται ἄλλη
 φορὰ τοὺς... ἀνωτέρους του!
 Θὰ τὸν θάλω νὰ καταπιῇ τὴ
 γλώσσα του μαζί μ' ὀλόκλη-
 ρο τὸ ράμφος του! Θὰ μοῦ
 τὸν παραδώσετε ἢ θέλετε νὰ
 θυμώσω και νὰ κάνω... κατα-
 στροφές;

— Θεῖε Κοντοστούπη, λέει
 ὁ μικρὸς Ὑπερέλληνας χαμο-
 γελῶντας. Δόσε τόπο στὴν
 ὀργή! Ἐσὺ εἶσαι δυνατὸς και
 ἀνδρεῖος και τρομερός! Αὐ-
 τὸς εἶναι ἀδύναμος, δειλὸς
 και μικρούλης! Δὲν ἐπιτρέπε-
 ται νὰ τὸν χτυπήσης ἐσὺ, ὁ
 φοβερὸς Ὑπερκοντοστούπης!

Τὰ λόγια τοῦ γιοῦ τοῦ
 Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο κολακεύ-
 ουν τὸ νάνο. Ὁ θυμὸς του ἐ-
 ξαπμιζέται. Τὸ στήθος του
 φουσκώνει μὲ καμάρι. Ἐνα
 χαμόγελο φαίνεται στὰ χεῖλη
 του, κάνοντας τὸ πρόσωπό

του ακόμα πιο κωμικό.

— Χμ!, κάνει ρίχνοντας μια περιφρονητική ματιά στον Τσιπιτσιπ που είναι πάντα ζαρωμένος κάτω από το τραπέζι. Σε συγχωρώ, παλιότερατάκι, γιατί μου το ζήτησε το Βέλος, ο Ύπερέλληνας! Πρόσεξε όμως! "Αν άλλη φορά μιλήσης για λιποθυμίες...

— Θα λιποθυμήσης από το κακό σου!, συμπληρώνει κοροϊδευτικά ο Τσιπιτσιπ.

Άφροι μανίας θγαίνουν από το στόμα του Κοντοστούπη. Τραυλίζοντας άναρθρες φράσεις, κάνει να χυμήξη έναντιον του Τσιπιτσιπ, κάτω από το τραπέζι, με τις γρο-

θιές του σφιγμένες.

Μά σταματάει. Το πρόσωπό του χλωμιάζει. Τα μάτια του, άλλοιθωρισμένα, κυττάζουν με μια άπεριγράπτη έκφραση προς την πόρτα του δωματίου.

— Χριστούλη μου!, τραυλίζει. Χριστουλάκη μου! "Αγιε Όνούφριε προστάτη μου! Φάντασμα βλέπω ή τόν... τόν... τόν... ώχ ή καρδούλα μου!

Και σωριάζεται χάμω λιπόθυμος!

Οί άλλοι γυρίζουν προς την πόρτα και αντικρύζουν τον Ύπεράνθρωπο να μπαίνει στο δωμάτιο ζωντανός και χαμογελαστός!

* * *

Είναι δύσκολο να περιγράψω κανείς αυτό που έπακολούθησε. Όλοι μαζί, ο Έλεγκροκαί ή Άστραπή, ο Κεραυνός και ο Ύπερέλληνας και ο Τσιπιτσιπ, ρίχνονται πάνω στον άναστημένο Ύπεράνθρωπο, φωνάζοντας σαν τρελοί, άγκαλιάζοντας τον, φιλώντας τον, τραβώντας τον από δω κι από κεί!

— "Ήουχα, ήουχα!, μουρμουρίζει ο Ύπεράνθρωπος λαμποκοπώντας από χαρά. Θα μέ... διαλύσετε έτσι που κάνετε! "Ας κυττάξουμε τον καημένο τον Κοντοστούπη που λιποθύμησε!

— Μάζεψε τα λόγια σου. Ύπεράνθρωπε!, άκούγεται ή φωνή του νάνου. Λιποθυμάει ποτέ ο Κοντοστούπης; "Έχε

— Άντρούλη μου! Άγαπημένε μου!

χάρι που μόλις τώρα σηκώθηκες από τη νάρκη σου, αλλιώς θα σε μάθαινα εγώ να μιλάς έτσι για τον θρυλικό 'Υπερκοντοστούπη!

Ο 'Υπεράνθρωπος θάζει τὰ γέλια.

— Δεν άλλαξες καθόλου, Κοντοστούπη!, λέει καθώς ο νάνος σηκώνεται από χάμω. Δεν άλλαξε καθόλου κανένας σας! Μόνο ο 'Υπερέλληνας άλλαξε! Ήταν μωρό όταν έπεσα στην καταραμένη εκείνη νάρκη και τώρα είναι ένα γεροδεμένο παιδί! Δόσε μου τὸ χέρι σου, 'Υπερέλληνα!

Ο μικρός γυιός του Έλ Γκρέκο άπλώνει τὸ χεράκι του. Ο 'Υπεράνθρωπος τὸ πιάνει καὶ τὸ σφίγει. Μολονότι τὸ σφίξιμο αὐτὸ θά μπορούσε νὰ λυώση τὸ χέρι ἐνὸς παλαιστῆ, τὸ χεράκι τοῦ 'Υπερέλληνα δὲν παθαίνει τίποτα καὶ τὸ πονηρὸ προσωπάκι του δὲ χάνει τὸ χαμόγελό του.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ 'Υπερανθρώπου γεμίζουν ὑπερηφάνεια.

— Είναι δυνατὸς σάν ἐμᾶς!, λέει μὲ καμάρι. Δὲν ξέρεις πόσο χάρηκα, Έλ Γκρέκο!

Τὰ μάτια τοῦ 'Ελληνα λάμπουν.

— Καὶ εἶναι πιὸ γρήγορος ἀπ' ὅλους μας!, λέει. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ δώση πιὸ γοργές γροθιές!

Ο Κοντοστούπης, πὺ νοιώθει τὸ στήθος του πλημμυρισμένο ἀπὸ ἀπέραντη εὐτυχία

— Θέλω νὰ χορέψω, σὰς λέω!
Νὰ χορέψω!

τώρα πὺ ὁ 'Υπεράνθρωπος, ὁ ἀδελφικὸς φίλος του, εἶναι καλὰ, πηγαίνει κοντὰ στὸ τραπέζι καὶ ἀρπάξει μιὰ μπουκάλια μὲ κρασί.

— Ζήτωωω!, οὐρλιάζει. Ζήτω ὁ 'Υπεράνθρωπος καὶ ὁ Έλ Γκρέκο! Ο Κεραυνὸς καὶ ἡ 'Αστραπή! Ο 'Υπερέλληνας καὶ ἡ 'Ελσα! Καὶ ζήτω, χίλιες φορές ζήτω ὁ μεγάλος 'Υπερκοντοστούπης, ὁ τρόμος τῶν Δυνάμεων τοῦ Κακοῦ!

Σηκώνει τὴ μπουκάλια, κολλάει τὰ χεῖλιά του στὸ στόμιό της καὶ ἀρχίζει ν' ἀδειάζη τὸ κρασί στὸ λαρύγγι

του! Όταν χαμηλώνει επίτε-
λους τὸ μπουκάλι, πολὺ λί-
γο ἀπὸ τὸ κρασί ἔχει ἀπομεί-
νει!

Ὁ νάνος μένει γιὰ μερικὲς
στιγμὲς ἀκίνητος, ἐνῶ τὸ κρα-
σί περνάει ἀπὸ τὸ στομάχι
του στὸ αἷμα του καὶ ἀνεβαί-
νει στὸ κεφάλι του.

Ξαφνικά, τὸ πρόσωπό του
παραμορφώνεται κωμικὰ ἀ-
πὸ ἓνα χαμόγελο μεθυσμέ-
νου. Τὰ μάτια του σπιθίζουν
καὶ ἡ μύτη του ἀνεβοκατε-
βαίνει σπασμωδικὰ καὶ ἀ-
στεία.

Μεθυσμένος ἀπὸ τὸ κρασί
πού ἤπιε, ὁ Κοντοστούπης ἀρ-
χίζει νὰ χορεύη παραπατών-
τας καὶ φωνάζοντας:

— Γιούχουουουου! Διψάω
γιὰ αἷμα! Φέρτε μου ἐδῶ
τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἀνθρωπότη-
τος νὰ τοὺς διαλύσω! Φέρτε
μου ἐδῶ τοὺς ἐχθροὺς τῆς
τῆς Ἀνθρωπότητος νὰ τοὺς
συντρίψω! Φέρτε μου τὸν Τζέ-
κυλ, τὸν Κτηνάνθρωπο (*),
κι' ἂν δὲν τὸν κάνω νὰ ξανα-
γίνη πιθηκάκι, νὰ μὴ μὲ λένε
Κοντοστούπη! Βάλτε τὸ ρα-
διόφωνο! Θέλω νὰ χορέψω,
σὰς λέω! Νὰ χορέψω!

Ὁ Ὑπερέλληνας, πού δια-
σκεδάζει περισσότερο ἀπ' ὅ-
λους τοὺς ἄλλους μὲ τὰ κα-
μώματα τοῦ «Θείου Κοντο-
στούπη», γυρίζει τὸ κουμπὶ
τοῦ ραδιοφώνου καὶ σὲ λίγο
μουσικὴ χοροῦ γεμίζει τὸ δω-
μάτιο.

— Γιούχουουουου!, κάνει

πάλι ὁ νάνος.

Καὶ ἀρχίζει νὰ στριφογυρί-
ζη σὰν σβούρα, κρατώντας
πάντα τὴ μπουκάλα μὲ τὸ
κρασί.

—Κόσμε!, ξεφωνίζει γελῶν
τας σὰν ὑστερική γυναίκα.
Χί, χί, χί, χί! Κυττάξτε, κό-
σμε, τή... μεγάλη χορεύτρια
Κοντοστούπα, πού...

Καὶ τότε συμβαίνει κάτι
ἀλλόκοτο.

Τὸ ραδιόφωνο παύει ν' ἀ-
κούγεται! Ὁ Κοντοστούπης
παύει ν' ἀκούγεται!

Τὸ στόμα του ἀνοιγοκλεί-
νει, χωρὶς ὅμως οὔτε μιὰ λέ-
ξι ἀπὸ αὐτὰ πού λέει νὰ φτά-
νῃ ὡς τ' αὐτιὰ τῶν ἄλλων ἡ-
ρώων μας! Μὰ οὔτε καὶ ὁ ἴ-
διος ὁ Κοντοστούπης δὲν ἀ-
κούει τὴ φωνή του!

Κατατρομαγμένος, παίρνει
μιὰ βαθειὰ ἀνάσα καὶ φωνά-
ζει μ' ὄλη του τὴ δύναμι:

— Μ' ἀκούτε ἤ... κουφάθη-
κα;

Μὰ καὶ πάλι δὲν ἀκούει
τίποτα! Ἀπολύτως τίποτα!

Καὶ ἀπὸ τὸ ὕφος, μὲ τὸ ὁ-
ποῖο τὸν κυττάζουν οἱ φίλοι
του, καταλαβαίνει ὅτι κι' αὐ-
τοὶ δὲν ἀκοῦνε τίποτα!

«Ἅγιοι πάντες!, σκέπτε-
ται ὁ νάνος μὲ τρόμο. Ἐχα-
σα τὴ φωνή μου! Μοῦ... ἔκλε-
ψαν τὴ φωνή μου! Μιλᾶω καὶ
δὲ μ' ἀκοῦνε! Μιλᾶω καὶ δὲν
ἀκούω ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό
μου! Ὡχ ἡ καρδούλα μου!»

Τὸ μεθύσι του χάνεται! Ὁ
Κοντοστούπης ἀφήνει τὸ κορ-
μί του νὰ πέση σὲ μιὰ πολυ-
θρόνα καὶ θάζει τὰ κλάμα-
τα!

(*) Διάβασε τὰ τεύχη 53 καὶ

Ἡ Κλεμμένη Φωνή!

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο
καὶ οἱ ἄλλοι ἥρωες κυττάζον
ται κατάπληκτοι. Δὲν μπο-
ροῦν νὰ καταλάβουν τί συνέ-
βη. Δὲν μποροῦν νὰ ἐξηγή-
σουν γιατί δὲν ἀκούει πιά
οὔτε τὸ ραδιόφωνο, οὔτε τὸν
Κοντοστούπη.

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ περιέρ-
γο!, λέει ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο.

Μὰ ἡ φωνὴ του δὲν ἀκού-
γεται οὔτε ἀπὸ τοὺς ἄλλους
οὔτε ἀπὸ τὸν ἴδιο!

Τὰ χεῖλη τοῦ Ὑπερανθρώ-
που ἀνοίγοκλείνουν ἐπίσης,
μὰ καὶ πάλι τίποτα δὲν ἀκού-
γεται!

Μ' ἓνα κρῦο συναίσθημα
στὴν ψυχὴ, οἱ ἥρωές μας προ-
σέχουν τότε ὅτι δὲν ἔχουν πά-
ψει ν' ἀκούγονται μόνο οἱ
φωνές, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ ἄλ-
λοι ἦχοι!

Οἱ θόρυβοι τῆς πόλεως ἔ-
ξω — τὰ κλάξον τῶν αὐτοκι-
νήτων, ὁ θόρυβος τῶν τράμ,
οἱ φωνές τῶν μικροπωλητῶν
— ἔχουν θουβαθῆ κι' αὐτοί!

Μιά ἀπόλυτη, νεκρική σι-
γὴ, μιὰ μυστηριώδης καὶ ἀνε-
ξήγητη σιωπὴ, ἔχει ἀπλωθῆ
γύρω!

Σὲ μιὰ ἀπότομη, τρομαγ-
μένη κίνησι τῆς Ἐλσας, ἓνα
ποτήρι πέφτει ἀπὸ τὸ τραπέ-
ζι στὸ πάτωμα καὶ σπάζει,
χωρὶς ν' ἀκουστῆ ἀπολύτως
τίποτα!

Ὁ Κεραυνὸς πηγαίνει νὰ
σηκώσῃ τὰ συντρίμματα τοῦ
γυαλιοῦ καὶ τὰ θήματά του

εἶναι ἐντελῶς ἀθόρυβα, σὰν
νὰ περπατᾷ πάνω σ' ἓνα πα-
χὺ στρώμα ἀπὸ μπαμπάκι!

Σαστισμένος, φέρνει τὰ χέ-
ρια του στ' αὐτιά του. Ἐχει
τὸ συναίσθημα σὰν νὰ τοῦ
θούλωσαν τ' αὐτιά καὶ γι'
αὐτὸ δὲν μπορεῖ ν' ἀκούσῃ!

Τὰ στόματα ὄλων ἀνοίγο-
κλείνουν. Θέλουν νὰ μιλή-
σουν. Θέλουν νὰ ποῦν κάτι
μεταξύ τους, μὰ κανένας ἡ-
χος δὲν κυματίζει στὸν θουβὸ
ἀέρα!

Καὶ τότε, ξαφνικά, οἱ ἦχοι
ξαναγυρίζουν. Ὁ ἀέρας γε-
μίζει πάλι θορύβους! Τὸ ρα-
διόφωνο μεταδίδει τὴ μουσι-
κὴ του! Τὰ αὐτοκίνητα καὶ
τὰ τράμ ἀκούγονται πάλι!

Ἡ φωνὴ τοῦ Κοντοστούπη
λέει μὲ ἀπόγνωση:

— Τι... τί νὰ κάνω, Θεοῦλη
μου; Μοῦ ἔκλεψαν τὴ φωνὴ
μου! Ζήλεψαν τὰ ποιήματά
μου καὶ μοῦ ἔκλεψαν τὴ φω-
νὴ γιὰ νὰ μὴν μπορῶ νὰ τὰ
ἀπαγγείλω! Μοῦ ἔκλεψαν
τὴ φωνούλα μου! Ὡχ!

— Πάψε, Κοντοστούπη!, φω-
νάζει νευριασμένος ὁ Ἐ λ
Γ κ ρ έ κ ο. Ἄφου τὴν ἀ-
κοῦμε τὴ φωνὴ σου, πῶς σοῦ
τὴν ἔκλεψαν;

Ὁ νάνος γουρλώνει τὰ μά-
τια του κι' ἀνοίγει τὸ στόμα
του μιὰ σπιθαμῆ.

— Ἐ; Κάνει χαζά. Τὴν ἀ-
κοῦμε; Ναι! Τὴν ἀκοῦμε!
Ζήτωωω! Ξαναθρῆκα τὴ φω-
νὴ μου! Ξαναθρῆκα τὴν ἀγα-
πημένη μου φωνούλα! Ξα-
να...

Μιά φωνὴ μέσα ἀπὸ τὸ ρα-
διόφωνο τὸν κάνει νὰ σωπά-

ση κατατρομαγμένος. Άναγνωρίζουν όλοι τη φωνή αυτή. Είναι του Τζέκυλ, του Κτηνανθρώπου, που πιό τρομερού έχθρου του κόσμου!

«Μιλῶ στους Ὑπεράνθρώπους, τους έχθρους μου! Είμαι ὁ Τζέκυλ, ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ Κόσμου! Αὐτὸ πού συνέβη πρὶν ἀπὸ λίγο ἦταν ἓνα μικρὸ δείγμα τῶν καταπληκτικῶν νέων ἐφευρέσεων, πού ἔχω στὰ χέρια μου! Μὲ τὰ νέα ὄπλα πού διαθέτω τώρα μπορῶ νὰ κάνω ἀπίστευτα πράγματα καὶ νὰ προκαλέσω ἀφάνταστες καταστροφές! Φαντάζομαι τὴν ἔκπλη-

Κάθε ἦχος, κάθε θόρυβος ἔχει
χαθῆ!

ξι πού θὰ σᾶς προκάλεσε τὸ ἀντιχητικὸ κῆμα μου, πού κάνει τὸν ἄέρα νὰ μὴν πορρῆ νὰ μεταδίδῃ τοὺς ἦχους! Αὐτὸ μόνο εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ σταματήσῃ τὴ ζωὴ τῶν μεγαλοπόλεων καὶ νὰ κἀνῃ τοὺς ἀνθρώπους νὰ ὑποκύψουν στὶς διαταγές μου! Εἶμαι ὁμως πρόθυμος νὰ μὴ χρησιμοποιήσω τὰ ὄπλα μου αὐτά, ἂν ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο θελήσῃ νὰ κουβεντιάσῃ μαζί μου γιὰ νὰ κάνουμε ἀνακοχή! Θὰ τὸν περιμένω σὲ μιὰ ὥρα στὴν κορυφὴ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Κτιρίου, τοῦ πιό μεγάλου οὐρανοξύστη τῆς Νέας Ὑόρκης! Θὰ εἶμαι μόνος καὶ θέλω νὰ εἶναι κι' αὐτὸς μόνος! "Ἄν ἔρθῃ μαζί μὲ ἄλλους, δὲ θὰ μὲ θρῆ ἐκεῖ!" Ἄν δὲν ἔρθῃ καθόλου, θὰ ἐξαπολύσω ἐναντίον τοῦ κόσμου μιὰ τρομακτικὴ ἐπίθεσι!...»

Ἡ φωνὴ τοῦ Τζέκυλ παύει νὰ ἀκούγεται.

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς, μέσα στὸ δωμάτιο ἀπλώνεται σιωπὴ καὶ μόνο ἡ μουσικὴ τοῦ ραδιοφώνου κυματίζει στὸν ἄερα.

Τέλος ὁ Ὑπεράνθρωπος λέει:

—Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Τζέκυλ; Δὲν ὑπῆρχε πρὶν ἡ Φάουστα μὲ ρίξη στὴν καταραμένη ἐκείνη νάρκη!

Μὲ λίγα λόγια ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο διηγεῖται στὸν φίλο του τὴν ἱστορία τοῦ Κτηνανθρώπου. Ὅταν τελειώνει, ὁ Ὑπεράνθρωπος λέει:

—Δὲν πρέπει νὰ πᾶς μόνος σου, Ἑλληνα! Εἶμαι σίγου-

ρος ότι πρόκειται για παγίδα! Πρέπει να σε συνοδεύσουμε κι' εμείς!

Ο Έλ Γκρέκο κουνάει άρνητικά τὸ κεφάλι του.

— Όχι!, λέει. Πρέπει να πάω μόνος μου! "Άκουσες τί είπε. Θά' επιτεθῆ με νέα ὄπλα ἐναντίον τῆς Ἀνθρωπότητος, ἂν δὲν πάω! Καὶ δὲ θά' τὸν θρῶ ἐκεῖ ἂν πάω με ἄλλους! Έξ ἄλλου, γιατί αὐτὴ ἡ ἀνησυχία; Χάρις στὶς συσκευές πού ἔχω καὶ στὸ φάρμακο πού ἔχω πάρει (*) τὸ σῶμα μου εἶναι ἄτρωτο! Δὲν ἔχω νά φοβηθῶ τίποτα ἀπὸ τὸν Τζέκυλ!

Ο Ὑπεράνθρωπος ζαρώνει τὰ φρύδια του.

— Τὸ ἴδιο πιστεύα κι' ἐγώ, λέει, κι' ὅμως λίγο ἔλειψε νά με ἐξοντώσῃ ἡ Φάουστα!

— Πρέπει νά πάω!, ἐπιμένει ὁ Ἑλληνας πεισματάρικα. Καὶ σὰς παρακαλῶ νά μείνετε ὅλοι ἐδῶ! Θά' δῆτε ὅτι στὸ τέλος ὅλα θά' πάνε καλά!

Ἐνα ἀλλόκοτο γρύλλισμα ἀκούγεται ἀπὸ τῆ γωνιά ὅπου εἶναι καθισμένος ὁ Κοντοστούπης. Ἐνα γρύλλισμα πού θυμίζει πεινασμένο τσακάλι!

Ο Έλ Γκρέκο γυρίζει γεμάτος ἀπορία.

— Τι συμβαίνει, Κοντοστούπη; ρωτάει. Ἐχεις καμμιά ἀντίρρηση;

— Όχι!, ἀπαντᾷ ὁ νάνος. Δοκιμάζω μόνο τὴ φω-

Οι γροθιές τοῦ Βέλους χτυποῦν με ἀφάνταστη ταχύτητα!

νούλα μου πού μου τὴν εἶχαν κλέψει!...

Ο Ὑπευλος
Κτηνάνθρωπος!

ΜΙΑ ΩΡΑ ἀργότερα, ὁ Έλ Γκρέκο προσγειώνεται στὴν ταράτσα τοῦ Ἀυτοκρατορικοῦ Κτιρίου, τοῦ πιὸ ψηλοῦ οὐρανοξύστη τοῦ κόσμου!

Εἶναι μόνος. Ἡ μᾶλλον νομίζει πὼς εἶναι μόνος. Γιατί κάποιος τὸν συνοδεύει!

Ο Ὑπερέλληνας, ὁ μικρὸς γιὸς τοῦ Έλ Γκρέκο,

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος 42.

μή θέλοντας ν' αφήσει τὸν πατέρα του μόνο του, τὸν ἀκολουθεῖ κρυφά, ἐφωδιασμένος μετὰ τὴ μικροσκοπικὴ ἐκείνη συσκευὴ ποὺ τὸν κάνει ἀόρατο!

Τὸ Βέλος—ὅπως ὀνομάζει τὸν Ὑπερέλληνα ὁ Κοντοστούπης—προσγειώνεται ἀθόρυβα σὲ μιὰ ἀπόσπασι ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ παρακολουθεῖ τὴν παράξενη σκηνή, ποὺ διαδραματίζεται ἐπάνω στὸ μεγαλύτερο κτίριο τοῦ κόσμου.

Ὁ Τζέκυλ, ὁ ἀπαίσιος Κτηνάνθρωπος μετὰ τὴ μαύρη σατανικὴ ψυχὴ, εἶναι κιόλας ἐκεῖ. Στέκεται μπροστὰ στὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο μετὰ τὰ σκέλη ἀνοιχτά καὶ ριζωμένα στὸ τσιμέντο καὶ μετὰ τὰ χέρια στὴ μέση.

— Χά, χά, χά!, κάνει μετὰ τὴ θραυγὴ φωνὴ του. Καλῶς ἦρθες, Ἕλληνα! Εἶσαι εὐπρόσδεκτος στὴν παγίδα μου!

Πρὶν ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο προλάβῃ νὰ ἀντιδράσῃ, μέσα ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ θάβη τῶν διαβολικῶν ματιῶν τοῦ κτηνώδους ὄντος ξεπηδαεῖ τὸ πρασινωπὸ ἐκείνο μυστηριώδες φῶς, ποὺ εἶναι ἡ μεγαλῦτερη δύναμι τοῦ Τζέκυλ!

Τὸ φῶς ἀγγίζει συγχρόνως τὸν ὄρατὸ Ἕλληνα καὶ τὸν ἀόρατο Ὑπερέλληνα, ποὺ στέκεται λίγα βήματα πίσω του!

Πατέρας καὶ γιὸς νοιώθουν ἓνα διαπεραστικὸ πόνου στὸ κεφάλι καὶ μιὰ παράξενη ζάλη! Φέρνουν τὰ χέρια τους στὸ κεφάλι!

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ ἓνα μεγάλο μετάλλιο κουτί, τοποθετημένο σὲ μιὰ ἄκρῃ τῆς θεράντας, ἔνα κουτί ποὺ μοιάζει μετὰ τηλεφωνικὸ θάλαμο, πετάγονται ἔξω δυὸ γίγαντες!

Εἶναι δυὸ πελώριοι νέγροι, πιὸ μεγαλόσωμοι κι' ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ὑπεράνθρωπο! Οἱ πλάτες τους εἶναι ὀγκώδεις σὰν μολόπετρες καὶ τὰ μπράτσα τους χοντρά σὰν τὸ κορμὶ ἐνὸς βόα! Οἱ μυῶνες τους εἶναι ἀνάγλυφοι καὶ σαλεύουν σὰν νὰ περνάει ἀπὸ μέσα τους ἡλεκτρικὸ ρεῦμα!

Μὲ δυὸ πηδήματα, οἱ μαῦροι γίγαντες θρῖσκονται κοντὰ στὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ τὸν ἀρπάζουν ἀπὸ τὰ μπράτσα!

Χωρὶς νὰ τοῦ δώσουν τὸν καιρὸ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῶν τρομερῶν ματιῶν τοῦ Τζέκυλ καὶ πρὶν ὁ Ὑπερέλληνας θρεθῇ σὲ θέσι νὰ ἐπιτεθῇ, οἱ νέγροι σηκώνουν τὸν Ἕλληνα, τὸν κουβαλοῦν μέσα στὸ μετάλλιο κουτί, τὸν ρίχνουν μέσα καὶ τραβοῦν τὴν πόρτα, ποὺ κλείνει μ' ἓναν ξερὸ κρότο!

Τὸ γέλιο τοῦ Κτηνανθρώπου ἀντηχεῖ διαβολικὰ:

— Χά, χά, χά! Τὸ πουλάκι πιάστηκε στὴν παγίδα! Πιάστηκε σὲ μιὰ παγίδα ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν πρόκειται νὰ θγῆ ποτέ! Καμμιά δύναμι στὸν κόσμο δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ σὲ θγάλῃ μέσα ἀπὸ τὸ θάλαμο αὐτό, Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο! Εἶναι φτιαγμένη ἀπὸ ἓνα μέταλλο, ἀδιαπέραστο καὶ ἀτρω-

το! Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὸ καταστρέψῃ! Θὰ μείνῃς φυλακισμένος ἐκεῖ μέσα ὥσπου νὰ πεθάνῃς ἀπὸ πείνα καὶ δίψα! Ἐκτὸς ἄν... ἐκτὸς ἄν ἐσὺ κι' οἱ δικοὶ σου συνθηκολογήσετε καὶ δεχτῆτε νὰ φύγετε γιὰ ἓναν ἄλλο πλανήτη καὶ νὰ ἀφήσετε τὴ Γῆ καὶ τὴν Ἀνθρωπότητα στὴν ἀπόλυτη διάθεσί μου!

Μὲ φρίκη, ὁ μικρὸς ἀόρατος Ὑπερέλληνας παρακολουθεῖ τὴν τρομακτικὴ αὐτὴ σκηνή. Βλέπει τὸ κεφάλι τοῦ πατέρα του νὰ διακρίνεται ἀμυδρὰ πίσω ἀπὸ ἓνα μικροσκοπικὸ παραθυράκι, ποῦ ὑπάρχει στὸν τοῖχο τοῦ θαλάμου. Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἑλληνα εἶναι γεμάτο ἀπόγνωση.

Γιὰ μιὰ στιγμή, τὸ Βέλος νοιώθει μιὰ ἀπέραντη ἐπιθυμία νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τοῦ Κτηνανθρώπου καὶ νὰ τὸν τσακίσῃ μὲ τὶς γροθιές του.

Μὰ ὄχι! Συγκρατεῖ τὸν ἑαυτό του! Μιὰ ἐπιθεσί του αὐτὴ τῆ στιγμή θὰ ἐξέλαπτε τὸν πατέρα του ἀντὶ νὰ τὸν ὠφελήσῃ!

Εἶναι προτιμώτερο νὰ παρακολουθήσῃ, ἀόρατος ὅπως εἶναι, τὸν Τζέκυλ καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θὰ μποροῦσε ν' ἀνοίξῃ κανεὶς τὴν παγίδα αὐτῆ τοῦ θανάτου!

Τρομεροὶ κρότοι ἀντηχοῦν. Εἶναι ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, ποῦ σφυροκοπάει τοὺς μεταλλινούς τοίχους τοῦ θαλάμου μὲ τὶς πανίσχυρες γροθιές

του, προσπαθῶντας νὰ τοῦς σπάσῃ καὶ νὰ ἐλευθερωθῇ!

Μὰ οἱ τοῖχοι τοῦ καταραμένου κουτιοῦ δὲν ὑποχωροῦν καὶ τὸ γέλιο τοῦ Τζέκυλ ἀντηχεῖ πάλι κοροϊδευτικά:

— Χά, χά, χά! Τὸ πουλάκι μου θέλει νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ κλουβί του, ἔ; Μὴ χάνῃς τὶς δυνάμεις σου ἄσκοπα. Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο! Δὲν πρόκειται νὰ θγῆς ποτέ ἀπὸ τὴν παγίδα μου! Γιὰ νὰ ἐξασφαλιστῶ μάλιστα ἐντελῶς, θὰ σέ μεταφέρω κάπου, ὅπου κανένας ἀπὸ τοὺς δικούς σου δὲ θὰ μπορέσῃ ποτέ νὰ σέ θρῆ! Ἐμπρός, Μαῦροι μου!

Οἱ δυὸ νέγροι ἀρπάζουν τὸ βαρὺ μετάλλινο θάλαμο καὶ τὸν σηκώνουν, ὅπως δυὸ ἀχθοφόροι θὰ σηκώναν μιὰ βαλίτσα!

Χτυποῦν τὰ πόδια τους στὸ τσιμεντένιο πάτωμα τῆς ταράτσας καὶ ἀπογειώνονται! Ἀπογειώνονται καὶ σκίζουν τὸν ἀέρα γοργὰ σὰν δυὸ μαῦρα πουλιὰ μὲ τὴ λεία τους!

Ὁ Τζέκυλ, καγχάζοντας θριαμβευτικά, ἀπογειώνεται ξοπίσω τους.

Ὁ ἀόρατος Ὑπερέλληνας τοὺς ἀκολουθεῖ, μὲ τὰ δόντια σφιγμένα ἀπὸ θυμὸ καὶ λύσσα! Μὲ πολλὴ δυσκολία συγκρατεῖ τὸν ἑαυτό του γιὰ νὰ μὴ ριχτῆ ἐναντίον τους!

«Πρέπει νὰ ἐνεργήσω μὲ σύνεσι!, σκέπτεται. Μιὰ ἄστοχη κίνησι καὶ ὁ πατέρας μου εἶναι χαμένος!...»

Τὸ Ὑπερῦχιον
Ἐργαστήριον!

ΜΕΤΩΝΤΑΣ ἔτσι οἱ νέγροι, μὲ τὸν θάλαμο — φυλακὴ τοῦ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ Τζέκυλ κι' ὁ Ὑπερέλληνας, περνοῦν πάνω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ κατευθύνονται πρὸς ἓνα μεγάλο κάμπο, στὸ βάθος τοῦ ὁποῦ διακρίνεται ἓνας πλατύς ποταμός.

Οἱ νέγροι κι' ὁ Τζέκυλ χαμηλώνουν πρὸς τὸν ποταμὸ αὐτὸ καί, γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ Ὑπερέλληνας νομίζει ὅτι σκοπεύουν νὰ πετάξουν στὰ νερά τοῦ ποταμοῦ τὸ μετάλλινον θάλαμο μαζί μὲ τὸν πατέρα του!

Μὰ ὄχι! Ἀντὶ νὰ παρατήσουν τὸ μετάλλινον θάλαμο, οἱ νέγροι κάνουν μιὰ θουτιά μέσα στὰ νερά τοῦ ποταμοῦ μαζί του!

Ὁ Τζέκυλ τοὺς ἀκολουθεῖ!

Γεμάτος ἀπορία καὶ ἀριστο φόβος, τὸ Βέλος θουτᾶει κι' αὐτὸ μέσα στὰ νερά!

Βλέπει τοὺς τρεῖς κακούργους νὰ κατεβαίνουν πρὸς τὸ βυθὸ τοῦ ποταμοῦ, πρὸς μιὰ μεγάλη τρύπα ποὺ χάσκει ἐκεῖ κάτω, στὰ πλευρὰ ἑνὸς βράχου.

Μπαίνουν στὴν τρύπα καὶ ὁ Ὑπερέλληνας χώνεται ἐκεῖ μαζί τους.

Βλέπει τὸ χέρι τοῦ Τζέκυλ νὰ ἀπλώνεται πρὸς ἓνα μοχλῆ. μέσα στὴ μικρὴ ὑποβρύχια σπηλιά ὅπου βρίσκονται τῶρα, καὶ νὰ τὸν τραβάει.

Ἀμέσως μιὰ ἀτσάλινη πόρ-

τα θγαίνει ἀπὸ τὸν τοῖχο καὶ φράζει τὸ στόμιον τῆς σπηλιάς!

Ἐνα σιγανὸ σφύριγμα ἀκούγεται. Τὰ νερά φεύγουν γοργὰ καὶ ἡ μικρὴ σπηλιά μένει ἄδεια!

Τὸ σκοτάδι εἶναι ἀπόλυτον ἐκεῖ κάτω, μὰ ὁ Ὑπερέλληνας, προικισμένος μὲ τὴν ὑπερφυσικὴ ὄρασι τῆς μητέρας του καὶ τοῦ παποῦ του, βλέπει καθαρὰ τὸ χέρι τοῦ Τζέκυλ νὰ πασπατεῦν τὸν ὑγρὸ ἀκόμα τοῖχο καὶ νὰ πιέζη μιὰ προεξοχὴ του.

Μιὰ πόρτα ἀνοίγει στὸ βάθος τῆς σπηλιάς! Ἀπὸ τὸ ἀνοιγμὰ τῆς διακρίνεται φῶς! Ἡλεκτρικὸ φῶς!

Κατάπληκτος, ὁ μικρὸς γυιὸς τοῦ αἰχμάλωτου. Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο ἀκολουθεῖ τὸν ἐχθρὸ τοῦ Κόσμου καὶ τοὺς δυὸ μαύρους βοηθοὺς του, ποὺ προχωροῦν καὶ περνοῦν ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ αὐτὴ πόρτα.

Ἡ πόρτα ξανακλείνει, ἀλλὰ τὸ Βέλος προλαβαίνει καὶ περνáει πρὶν κλείση ἐντελῶς.

Τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρύζει τὸν κάνει νὰ γουρλώσῃ τὰ μάτια του καὶ νὰ κρατήσῃ τὴν ἀνάσα του.

Βλέπει ἓνα τεράστιον ὑπόγειον, ἠλεκτροφώτιστον ἐργαστήριον, ἐφωδιασμένον στὴν ἐντέλεια μὲ ὅλα τὰ σύγχρονα ἐπιστημονικὰ ὄργανα!

Δεκάδες μυῶδεις καὶ γιγαντώσωμοι νέγροι δουλεύουν ἐκεῖ μέσα, ἄλλοι καθισμένοι μπροστὰ σὲ τραπέζια μὲ συσκευὲς καὶ χημικὰς οὐσίες κι'

ἄλλοι θαδίζοντας γύρω ἀπὸ μεγαλύτερες μηχανές πού λειτούργουν βογγώντας!

Οἱ δύο νέγροι ἀκουμποῦν τὸν μεταλλινὸ θάλαμο μὲ τὸν Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο στή μέση τοῦ ἐργαστηρίου. Ὁ Κτηνάνθρωπος τρίβει μὲ ἱκανοποίησι τὰ χέρια του καὶ λέει στὸν φυλακισμένο Ἕλληνα:

— Καλῶς ἦρθες στὸ ὑπόγειο, ἢ μᾶλλον στὸ ὑποβρύχιο ἐργαστήριό μου! Κύτταξε γύρω καὶ πές μου ἂν τὸ θέαμα δὲν εἶναι ἐκπληκτικό! Ἔχω ἐδῶ μέσα συσκευές, πού μποροῦν νὰ καταστρέψουν τὸν κόσμον σὲ λίγες ὥρες! Ἐκείνη ἐκεῖ εἶναι ἡ συσκευή τῆς σιωπῆς, πού τόσο σᾶς ξάφνιασε ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα! Ἡ ἄλλη πῶς πέρα εἶναι ἡ συσκευή τοῦ ἀζώτου, πού μπορεῖ σὲ μιὰ - δύο μέρες νὰ γεμίση τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς γῆς μὲ τόσο ἀζωτο ὥστε νὰ πεθάνουν ὄλα τὰ ζωντανὰ πλάσματα! Ἡ ἄλλη ἐκεῖ κάτω εἶναι ἡ συσκευή τῆς φωτιᾶς, πού μπορεῖ νὰ πυρπολήσῃ ὀλόκληρον τὸν πλανήτη μας!... Εἶμαι ἀνίκητος, Ἕλληνα, ἰδιαίτερα τώρα πού σὲ κρατῶ αἰχμάλωτο! Δὲ δουλεύω πιά μόνος! Ἔχω συνεργάτες!...

Σωπαίνει, δείχνοντας τοὺς νέγρους πού δουλεύουν γύρω, καὶ συνεχίζει:

— Εἶμαι τυχερός! Πολὺ τυχερός! Βρῆκα στὴν Ἀφρικὴ μιὰ μικρὴ φυλὴ γιγαντώσων νέγρων, πού τὸ κορμί τους καὶ ὁ ἐγκέφαλός τους εἶναι τόσο ἀνεπτυγμένα, ὥ-

στε μὲ σχετικὴ εὐκολία θὰ μπορούσαν νὰ μεταβληθοῦν σ' ἕνα εἶδος Ὑπερανθρώπων, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίβλεψί μου!

Ὁ μικρὸς Ὑπερέλληνας νοιώθει ἕνα ρίχος στὴ ραχοκοκκαλιά καὶ τεντώνει τ' αὐτιά του γιὰ ν' ἀκούσῃ καλύτερα. Ὁ Τζέκυλ συνεχίζει:

— Ἀπήγαγα ὄλους τοὺς ἄντρες τῆς φυλῆς καὶ τοὺς ἔφερα ἐδῶ, στὸ μυστικὸ ὑποβρύχιο ἐργαστήριό μου! Ἀρχισα ἀμέσως πειράματα ἐπάνω τους καὶ σὲ λίγο καιρὸ ἀρχισαν νὰ σημειώνονται οἱ πρῶτες ἐπιτυχίες! Τώρα, οἱ μαῦροι μου ἔχουν ἀποκτήσει δύναμι πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴ δύναμι τῶν Ὑπερανθρώπων! Καὶ μποροῦν νὰ πετοῦν! Ἔχουν ὅμως ἕνα μειονέκτημα, πού ἐλπίζω νὰ ὑπερνικήσω σύντομα: Δὲν ἔχουν τὴν ἀντοχὴ πού πρέπει! Δὲν εἶναι ἐντελῶς ἄρρωτοι ἀκόμα! Δὲ θ' ἀγογήσῃ ὅμως νάρθη ἢ ὥρα πού θὰ γίνουν ἐντελῶς ἄρρωτοι ὡς τοὺς Ὑπερανθρώπους! Καὶ τότε ἡ Γῆ θὰ εἶναι στὴ διάθεσι τῶν Δυνάμεων τοῦ Κακοῦ! Δεκάδες μαῦροι! Ὑπερανθρώποι, πολὺ πῶς δυνατοὶ ἀπὸ τοὺς Ὑπερανθρώπους τοῦ Κιαλοῦ θὰ ἔγουν ἀπὸ τὸ ὑποβρύχιο αὐτὸ ἐργαστήριον καὶ θὰ κατακτήσουν τὸν Κόσμον!

Μέσα ἀπὸ τὸ παραθυράκι τοῦ θαλάμου — φυλακῆς, πού εἶναι φτιαγμένο ἀπὸ ἀδιαπέραστο γυαλί, τὸ πρόσωπον τοῦ αἰχμάλωτου Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο συσπᾶται ἀπὸ φρίκη.

Ἡ καρδιά τοῦ μικροῦ ἀδ-

ρατου 'Υπερέλληνα πονεί σάν νά τήν σφιγγή ένα ψυχρό ασάλινο χέρι.

‘Ο κίνδυνος πού διατρέχει ό πατέρας του και, μαζί ,1' αυτόν, όλόκληρη ή 'Ανθρωπότης, είναι τρομακτικός και άμεσος!

‘Ο Τζέκυλ γυρίζει σέ δυό από τους Νέγρους του και διατάζει:

— 'Εσύ κι' εσύ! 'Ακολουθήστε με! Θά πάμε νά κάνου με μιά μικρή έπίσκεψη στό σπίτι των 'Υπερανθρώπων και νά τους υποβάλουμε τους δρους μας! "Αν άρνηθούν θά έπιτεθούμε για νά γυμνασθήτε λιγάκι! Θά έχουμε νά κάνουμε μόνο με τόν Κεραυνό, τήν 'Αστραπή και τόν 'Υπερέλληνα, γιατί ό 'Υπεράνθρωπος είναι άκόμα θυσιζόμενος στή νάρκη, όπου τόν έβριξε ή Φάουστα! "Ίσως μάλιστα καταφέρουμε και νά τόν αιχμαλωτίσουμε, αναισθητος όπως είναι! 'Εμπρός!

'Η Τρομερή 'Επίθεσι!

ΚΑΙ προχωρεί προς τήν έξοδο τής σπηλιάς, ακολουθούμενος από δυό μαύρους γίγαντες!

‘Ο 'Υπερέλληνας διστάζει για μιά στιγμή. Νά ακολουθήση τόν Τζέκυλ ή νά μείνη πίσω στό υποβρύχιο εργαστήριό του και νά δοκιμάση νά έλευθερώση τόν πατέρα του;

Προτιμάει τó πρώτο. Καταλαβαίνει ότι μόνος δέ θά μπορέση νά σπάση τόν άβραυστο, μετάλλιο τοίχο του θα-

λάμου και θεωρεί προτιμώτερο νά είναι κι' αυτός παρών στήν έπίθεσι του Τζέκυλ έναντιον του σπιτιού των 'Υπερανθρώπων!

Μ' ένα άκροβατικό και άθόρυβο πήδημα, θρίσκει κοντά στον Κτηνάθρωπο, και θώς αυτός περνάει από τήν πρώτη πόρτα και τήν κλείνει πίσω του. Μέσα στό σκοτάδι, τά υπερφυσικά μάτια του Βέλους βλέπουν τόν Τζέκυλ νά τραβάει τόν ίδιο μοχλό και νοιώθει τή μικρή έξωτερική σπηλιά νά γεμίζει νερό, ενώ συγχρόνως ή έξωτερική πόρτα άνοίγει.

Σκίζοντας τó νερό σάν χέλι, ό 'Υπερέλληνας θγαίνει στήν επιφάνεια, ανυψώνεται στον άέρα και ξεκινάει για τó σπίτι των 'Υπερανθρώπων, πριν άκόμα ό Κτηνάθρωπος και οι δυό Νέγροι θγοϋν από τó νερό!

'Η ταχύτητα πού αναπτύσσει πετώντας είναι κάτι ασύλληπτο και καταπληκτικό. Σκίζει τόν άέρα σάν ένας /α λάζιος αερόλιθος και, μέσα σέ λίγες στιγμές, φτάνει πάνω από τó σπίτι και προσγειώνεται στή θεράντα, όπου είναι καθισμένοι οι δικοι του.

— Γρήγορα!, φωνάζει. 'Ο Τζέκυλ αιχμαλώτισε τόν πατέρα και τώρα έρχεται με δυό μαύρους γίγαντες νά έπιτεθώ έναντιον μας!

Με γοργές φράσεις διηγείται τήν αιχμαλωσία του 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο και τή μεταφορά του στο υποβρύχιο εργαστήριο του Τζέκυλ.

— 'Υπεράνθρωπε!, λέει τέλος τὸ Βέλος τὸν παπού του. Ὁ Τζέκυλ νομίζει ὅτι εἶσαι ἀκόμα ἀναίσθητος. Νομίζω, λοιπόν, ὅτι πρέπει νὰ πᾶς νὰ πλαγιάσῃς στὸ μαρμάρينو κρεβάτι σου καὶ νὰ κάνῃς τὸ ναρκωμένο! Θ' ἀφήσουμε ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα τοῦ ἀτσάλινου σπιτιοῦ καὶ ὁ Τζέκυλ θὰ πῆσῃ στὴν παγίδα!

— Ναί!, λέει ὁ 'Υπεράνθρωπος καμαρώνοντας γιὰ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ ἐγγονοῦ του. Ὁσο γιὰ σένα, "Ἐλσα, θὰ πάρῃς τὸν Τσιπιτσιπί, θὰ κατεβῆτε στὸ ὑπόγειο καὶ θὰ κλειστῆτε μέσα στὸν ἀόρατο θόλο (*). 'Εσύ, 'Υπερέλληνα, μὲ τὴν 'Αστραπή, τὸν Κεραυνὸ καὶ τὸν Κοντοστούπη, θὰ μείνετε στὴ θεράντα γιὰ νὰ ἀποκρούσετε τὴν πρώτη ἐπίθεσι τῶν ἐχθρῶν μας! "Ἐπειτα θὰ κάνετε ὅτι ὑποχωρεῖτε γιὰ νὰ δώσετε τὴν εὐκαιρία στὸν Τζέκυλ νὰ μπῆ στὸ ἀτσάλινο σπίτι! 'Ἐμπρός! Ὁλοι οἱ στίς θέσεις τους!

Καὶ ὁ 'Υπεράνθρωπος ἀπογειώνεται, πετάει πρὸς τὸ ἀτσάλινο σπίτι καὶ χώνεται μέσα ἀφήνοντας τὴν πόρτα ἀνοιχτή.

Ἡ "Ἐλσα κι' ὁ Τσιπιτσιπί παίρνουν τὴ συσκευή τοῦ ἀόρατου θόλου καὶ κατεβαίνουν στὸ ὑπόγειο.

(*) Ὅπως ξέρουν οἱ τακτικοὶ ἀναγνώστει τοῦ «'Υπερανθρώπου», ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο ἔχει κατασκευάσει μιὰ συσκευή ποῦ δημιουργεῖ ἕνα ἀδιapέραστο ἀόρατο θολωτὸ τεῖχος γύρω της.

Οἱ ὑπόλοιποι μένουσιν στὴ θεράντα, περιμένοντας ἤρεμα τὸν ἐχθρὸ.

Μόνον ὁ Κοντοστούπης εἶναι ταραγμένος. Τὸ πρόσωπό του ζαρώνει κωμικά.

— 'Υ... 'Υ... 'Υπερέλληνα!, τραυλίζει. Εἶ... εἶμαι ἀδιάθετος! Θὰ πάω μέσα!

Ὁ γυιὸς τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο χαμογελάει. Ξέρει ὅτι ἡ ἀδιάθεσία τοῦ νάνου εἶναι ὁ φόβος.

— Πήγαινε, θεῖε Κοντοστούπη!, τοῦ λέει. Δὲν πειράζει. Θὰ τὰ θγάλλουμε καὶ μόνοι μας πέρα!

Τὰ λόγια αὐτὰ χτυποῦν τὸν Κοντοστούπη στὸ φιλότιμο.

ΠΑίρνει μιὰ θαθεῖα ἀνάσα, σφύγγει τὰ δόντια του ποῦ χτυποῦν μεταξύ τους καὶ μουρμουρίζει:

—Θά... θὰ μείνω μαζί σας! Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀφήσω μόνους ἔστω κι' ἂν εἶμαι ἄρρωστος! Μπορεῖ νὰ πάθετε τίποτα καί... νὰ τῶχω κρῖμα στὴν ψυχὴ μου! Θὰ ποῦνε ὅτι ὁ μεγάλος Κοντοστούπης ἀφῆσέ... ἀπροσάτευτους τοὺς φίλους του! Παναγίτσα μου! "Ἐρχονται!

Κι' ἀρχίζει νὰ τρέμῃ σὰν νὰ τὸν διαπερνᾷ ἕνα δυνατὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα.

Πραγματικὰ, ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κατεβαίνουν τρεῖς ἱπτάμενες μορφές. Εἶναι ὁ Τζέκυλ κι' οἱ δυὸ νέγροι ποῦ τὸν συνοδεύουν!

Οἱ τρεῖς ἐχθροὶ τοῦ κόμου προγειώνονται μέσα

στον κήπο, σε μικρή απόστασι από τη θεράντα.

— Πώ, πώ, πώ, κάτι άραπάδες!, τραυλίζει ο νάνος. Θά... μās φάνε ζωντανούς! Κύττα κορμάρες! Κύττα μπρατσάρες! Κύττα πλατάρες! Κύττα ποδάρες!

— Υπεράνθρωποι!, λέει ο Τζέκυλ. Ήρθα νά σās άναγ-

γείλω μιά είδησι πολύ ευχάριστη για μένα και πολύ δυσάρεστη για σās! Ο Έλ Γ κ ρ έ κ ο θρίσκειται σιά

Ένω ο Υπερέλληνας σφυρκοπεί ταχύτατα τόν Τζέκυλ, ο Υπεράνθρωπος παλεύει με τούς δυο μαύρους κολοσσούς!

χέρια μου! Είναι αιχμάλωτός μου! Είναι κλεισμένος μέσα σ' ένα θάλαμο, φτιαγμένο από μέταλλο που τίποτα στον κόσμο δεν μπορεί να σπάσει! Και βρίσκεται, μαζί με το θάλαμο αυτό, σ' ένα κρυσφύγετό μου, που δε θα μπορέσει τε ποτέ να βρῆτε, όσο κι' αν ψάξετε! Από σᾶς τώρα εξαρτάται ἂν ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο θά ζήσει ἢ θά πεθάνη! "Αν δε χτῆτε νὰ ὀρκιστῆτε στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ὅτι θά φύγετε ἀμέσως γιὰ ἕναν ἄλλο πλανήτη κι' ὅτι δε θά ξαναγυρίσετε ποτέ στη Γῆ, θά τὸν ἀφήσω ἐλεύθερο! Διαφορετικά, ὁ "Ελληνας θά πεθάνη! Θά πεθάνη ἀπὸ πείνα καὶ δίψα!

Γιὰ μερικές στιγμές, θαθια σιωπῆ ἀπλώνεται. Τὰ πρόσωπα τῶν ἡρώων μας εἶναι συσπασμένα ἀπὸ ἀγωνία.

— Τζέκυλ, λέει τέλος ὁ Ὑπερέλληνας. Ὁ πατέρας μου καὶ ὄλοι μας εἴμαστε στρατιῶτες στὴν ὑπηρεσία τῆς Ἀνθρωπότητος καὶ με χαρὰ δεχόμαστε πάντα να θυσιάσουμε τὸν ἑαυτὸ μας γιὰ νὰ σώσουμε τὸν Κόσμο! Ὁ ἐκβιασμός σου δὲν πρόκειται νὰ φέρῃ ἀποτελέσματα! "Αν ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο πεθάνη, ἔμεις οἱ ἄλλοι θά πολεμήσου με με περισσότερη ὀρμὴ γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦμε! Ἐμπρός, παιδιά!

Καὶ με μιά ἀπότομη ἐκτίναξι, ὁ μικρὸς Ὑπερέλληνας, τὸ ταχύτερο πλάσμα τοῦ κόσμου, ἐκτοξεύεται σὰν θέλος ἐναντίον τοῦ Τζέκυλ. Ξοπίσω

του, ὀρμοῦν ὁ Κεραυνὸς κι' ἢ Ἀστραπή.

Ἡ μικροσκοπικὴ, ἀλλὰ κατὰπληκτικὰ γοργὴ καὶ δυνατὴ γροθιά τοῦ Ὑπερέλληνα χτυπάει τὸν Τζέκυλ στὴ μέση τοῦ προσώπου καὶ τὸν στέλνει νὰ κυλιστῆ πάνω στὸ χορτάρι τοῦ κήπου!

Πρὶν ὁ Κτηνάνθρωπος προλάβῃ νὰ ἀντιδράσῃ, τὸ Βέλος ρίχνεται ἐπάνω του καὶ ἀρχίζει ἕνα τρομακτικὸ σφυροκόπημα!

Οἱ γροθιές του κινοῦνται με τὴν ταχύτητα, ὥστε τὰ μπράτσα του δὲν διακρίνονται σχεδὸν καθόλου! Ὁ Τζέκυλ, ζαλισμένος, σασιτισμένος καὶ τρομαγμένος, βογγάει κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματά του σὰν βόδι πού τὸ σφάζουν!

Μὰ ἡ ἐπίθεσι τοῦ Κεραυνοῦ καὶ τῆς Ἀστραπῆς δὲν ἔχει τὴν ἴδια ἐπιτυχία. Οἱ δυὸ νέγροι εἶναι ἀπίστευτα γρήγοροι καὶ καταπληκτικὰ δυνατοί.

Μὲ ἀστραπιαῖες κινήσεις τῶν μπράτσων τους ἀποκρούουν τὰ χτυπήματα τῶν δυὸ Ὑπερανθρώπων καὶ τοὺς ἀρπάζουν ἀπὸ τὸ λαϊμό!

Οἱ ὀγκώδεις μαῦρες γροθιές τους τραβιῶνται πίσω καὶ τινάζονται πρὸς τὰ ἔμπρὸς με ὀρμὴ καὶ χτυποῦν τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴν Ἀστραπή στὸ σαγόνι!

Τὸ χτύπημα εἶναι τρομακτικὸ! Ποτέ ἄλλοτε ὁ γυιὸς καὶ ἡ κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου δὲν εἶχαν δοκιμάσει τόσο δυνατὰ χτυπήματα!

Μὲ τὶς αἰσθήσεις τους χα-

μένες, τινάζονται προς τὰ πίσω καὶ πηγαίνουν καὶ πέφτουν ἀναίσθητοι πάνω στὴ βεράντα, στὰ πόδια τοῦ κατὰτρομαγμένου Κοντοστούπη!

Ὁ νάνος, ποῦ εἶναι ἕτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ, νοιώθει ἕνα κύμα θυμοῦ καὶ ἀγανακτήσεως καὶ μανίας νὰ τὸν κυριεύῃ στὸ ἀντίκρουσμα τῶν δυὸ ἀναίσθητων φίλων του.

Ξεχνάει τὸ φόβο του! Ξεχνάει τὸν ἑαυτό του! Τρίζοντας τὰ δόντια του ἀπὸ λύσσα, ἀπογειώνεται καὶ ὀρμάει ἐναντίων τῶν νέγρων, οὐρλιάζοντας:

— "Ἄν δὲν σᾶς κάνω... ἄσπρους ἀπὸ τὸ ξύλο, νὰ μὴ μὲ λένε Κοντοστούπη!

Ἡ Ἐκπληξὶ τοῦ Τζέκυλ

ΟΡΜΗ καὶ ἡ μανία τοῦ Κοντοστούπη εἶναι τόσο μεγάλες, ὥστε γιὰ μιὰ δυὸ στιγμὲς ὁ νάνος κατορθώνει νὰ αἰφνιδιάσῃ καὶ νὰ σαστίσῃ τοὺς μαύρους γίγαντες!

Περνάει ἀνάμεσά τους σὰν χελιδόνι καί, ἐνῶ μὲ τὴ μιὰ γροθιά του χτυπάει τὸν ἕνα στὸ πρόσωπο, μὲ τὸ ἕνα του πόδι κλωτσάει τὸν ἄλλο στὸ στομάχι!

Οὐρλιαχτὰ πόνου ξεπηδοῦν ἀπὸ τὰ στήθη τῶν νέγρων. Βλαστημῶντας φριχτὰ, οἱ δυὸ γίγαντες χυμᾶνε ξοπίσω του, τὸν φτάνουν καὶ οἱ ὀγ-

κώδεις γροθιὲς τους ἀνεθοκαθεβαίνουν χτυπώντας τὸ νάνο στὸ στομάχι!

Ὁ Κοντοστούπη πέφτει στὸ ἔδαφος, σὰν ἀδέιο σακκί, καὶ μένει ἐκεῖ ἀσάλευτος καὶ ἀναίσθητος!

Οἱ μαῦροι κολοσσοὶ γυρίζουν τώρα πρὸς τὸν Ὑπερέλληνα, ποῦ ἔξακολουθεῖ νὰ σφυροκοπᾷ τὸν Τζέκυλ, καὶ χύνονται σὰν δυὸ μαῦρα μετέωρα ἐναντίον του.

Μὰ τὸ Βέλος ἀγρυπνάει. Ἐνῶ χτυπάει τὸν Κτηνάνθρωπο, μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του παρακολουθεῖ τίς κινήσεις τῶν μαύρων Ὑπερανθρώπων.

Καθὼς αὐτοὶ πλησιάζουν μὲ τίς τεράστιες γροθιὲς τους ἀνυψωμένες, ὁ Ὑπερέλληνας παρατάει τὸν Τζέκυλ, κάνει μιὰ ἀπτόμη στροφὴ καὶ ξεμακραίνει μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα!

Χάνεται μακριὰ, μὰ, ὅταν πιά δὲν τὸν βλέπουν οἱ ἐχθροὶ του, χαμηλώνει, γυρίζει πίσω στὸ σπίτι καὶ κρύβεται ἀνάμεσα στοὺς θάμνους, τοῦ κήπου. Ἀπὸ ἐκεῖ παρακολουθεῖ τίς κινήσεις τῶν ἐχθρῶν τοῦ κόσμου.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Τζέκυλ, ποῦ τόσα χτυπήματα εἶχε δεχτῆ ἀπὸ τίς γροθιὲς τοῦ μικροῦ γυιοῦ τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο, λαμποκοπᾷ τώρα ἀπὸ ἄγρια χαρὰ καὶ σατανικό θρίαμβο.

— Τοὺς νικήσαμε!, λέει μὲ τὴ βραχνὴ φωνή του. Νικήσαμε τοὺς Ὑπερανθρώπους! Καὶ ἀναγκάσαμε τὸν Ὑπερ-

έλληνα να τὸ βάλῃ στὰ πόδια!

— Θὰ τοὺς ἀποτελειώσουμε; ρωτᾷ ἕνας ἀπὸ τοὺς νέγρους δείχνοντας τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴν Ἀστραπή.

— Ὅχι!, λέει ὁ Κτηνάνθρωπος. Δὲν μπορούμε ἀκόμα νὰ τοὺς ἐξοντώσουμε! Τὸ κορμὶ τοὺς ἀντέχει στὰ χτυπήματα πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅσο νομίζετε!

Ξαφνικά, ἀνασκιρτᾷ καὶ τὰ σκοτεῖνα μέτια τοῦ ἀστράφτου! Βλέπει τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ ἀτσάλινου σπιτιοῦ ὅπου ξέρει ὅτι θρῖσκεται ὁ «ναρκωμένος» Ὑπεράνθρωπος!

— Ἀκολουθήστε με!, φωνάζει στοὺς νέγρους του.

Καὶ μ' ἕνα τεράστιο πήδημα χώνεται μέσα στὸ ἀτσάλινο σπιτάκι.

Διασχίζει γοργὰ τὸ διάδρομο καὶ μπαίνει στὸ δωμάτιο μὲ τὰ μαρμάρινα κρεβάτια.

Μιά κραυγὴ χαρᾶς θγαίνει ἀπὸ τὸ πλατὺ στήθος του. Ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶναι ἐκεῖ, ξαπλωμένος ἐπάνω σ' ἕνα μαρμάρινο κρεβάτι! Εἶναι ἐκεῖ, ἀσάλευτος, ἀνίκανος νὰ προβάλῃ τὴν παραμικρὴ ἀντίστασι! Εἶναι ἐκεῖ μὲ τὸ κορμὶ του ἐξασθενημένο ἀπὸ τὴν πολύχρονη ἀκίνησι καὶ νάρκη!

— Ἀρπάξτε τον!, διατάζει ὁ Τζέκυλ. Θὰ τὸν κουβαλήσουμε κι' αὐτὸν στὸ κρησφύγετό μας καὶ θὰ τὸν ἐξοντώσουμε μὲ τὴν ἡσυχία μας! Ζήτωωω! Ὁ πόλεμος ἐναντίον τῶν Δυνάμεων τοῦ Καλοῦ

εἶναι πιά δικός μας! Ὅταν ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος ἐξοντωθοῦν, οἱ ὑπόλοιποι δὲ θὰ μπορέσουν νὰ φέρουν ἐμπόδια στὸ καταστρεπτικὸ ἔργο μας!

Μαζὶ μὲ τοὺς νέγρους, σκύβει πάνω ἀπὸ τὸν «ἀναίσθητο» Ὑπεράνθρωπο.

Τρία ζευγάρια χέρια ἀπλώνονται γιὰ νὰ πιᾶσουν τὸν ἀσάλευτο ἥρωα...

Καὶ τότε τὸ ἀκίνητο κορμὶ τοῦ Ὑπεράνθρωπου κινεῖται μὲ ἀστραπιαία γρηγοράδα καὶ τρομακτικὴ δύναμι!

Τὰ μυῶδη μεγάλα πόδια του λυγίζουν καὶ τεντώνονται ἀπότομα χτυπώντας τοὺς δυὸ μαύρους γίγαντες στὸ στομάχι καὶ στέλνοντάς τοὺς νὰ θροντήσουν πάνω στὸν ἀτσάλινο τοῖχο, πέντε μέτρα μακριά!

Τὴν ἴδια στιγμὴ, τὰ μπράτσα του ἀρπάζουν τὸν Τζέκυλ ἀπὸ τὸ λαιμό!

Τὰ ἀτσάλινα δάχτυλα τοῦ Ὑπεράνθρωπου συσπώνται μὲ μανία, σφίγγοντας τὸ λαιμὸ τοῦ Κτηνάνθρωπου, μπαίνοντας θαθεῖα στὴ σάρκα του, κάνοντας τίς φλέβες τοῦ λαιμοῦ του καὶ τοῦ προσώπου του νὰ ἐξογκωθοῦν!

Τὸ πρόσωπο τοῦ κακούργου Τζέκυλ γίνεται κατακόκκινο! Τὰ μάτια του πᾶνε νὰ πεταχθοῦν ἀπὸ τίς κόγχες του! Ἀπὸ τὸ μέτωπό του κυλάει ἰδρώτας μαζὶ μὲ σταγόνες αἵμα!

Οἱ δυὸ νέγροι, μὲ τὰ χαρὰ κτηριστικά τοὺς παραμορφω-

μένα από μίσος, ὄρμουῦν ἕναν τῖον τοῦ ἥρωά μας!

Αὐτός ὅμως, χωρὶς νὰ παρατήρησῃ τὸν Τζέκυλ, γυρίζει μὲ ἀπίστευτη εὐλυγισία τὸ κορμί του καὶ τὰ πανίσχυρα πόδια του ξαναχτυποῦν στὴν κοιλιὰ τοῦς κολοσσούς, πρὶν αὐτοὶ προλάβουν νὰ τὸν ἀγγίξουν!

Οἱ μαῦροι κυλιοῦνται χάμω οὐρλιάζοντας ἀνατριχιαστικά ἀπὸ τὸν πόνο, κρατῶντας τὴν κοιλιὰ τους!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος σφίγγει τώρα ἀκόμα πιὸ δυνατὰ τὸ λαιμὸ τοῦ Κτηνανθρώπου! Τὸ κορμὶ τοῦ Τζέκυλ τρέμει ὀλόκληρο καὶ ὁ ἰδρώτας ποὺ κυλάει στὸ πρόσωπό του εἶναι περισσότερο αἷμα, παρὰ ἰδρώτας!

Ξαφνικά, μέσα ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κτήνους, ποὺ φαίνονται ἔτοιμα νὰ πεταχτοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τους, ξεπηδαεὶ τὸ ἀλλόκοτο καὶ μυστηριῶδες ἐκείνο πρᾶσινωπὸ φῶς καὶ λούζει τὸν Ὑπεράνθρωπο!

Ἄμεσως, ἕνας διαπεραστικός, ἀβάσταχτος πόνος τὸν χτυπάει στὸ κεφάλι! Τὰ μάτια τοῦ ἥρωά μας θολώνουν! Τὰ χέρια του παρατοῦν τὸ λαιμὸ τοῦ Τζέκυλ!

Ἡ φωνὴ τοῦ Κτηνανθρώπου θγαίνει τραχειὰ καὶ λαχανιαστὴ ἀπὸ τὸ πονεμένο λαρύγγι του:

— Ἀρπάξτε τον! Ἀρπάξτε τον, ζῶα! Εἶναι ἀνίκανος τώρα νὰ ἀντισταθῇ! Βγάλτε τον ἔξω καὶ πετάξτε γραμμὴ γιὰ τὸ κρησφύγετό μας!

Πανίσχυρα χέρια ἀρπάζουν

τὸν Ὑπεράνθρωπο ἀπὸ τὰ μπράτσα! Χέρια πολὺ πιὸ δυνατὰ ἀπὸ κάθε τι ποὺ ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶχε γνωρίσει στὴ ζωὴ του!

Τὸν σέρνουν μὲ δύναμι καὶ τὸν θγάζουν ἔξω, στὸν κῆπο. Πίσω τους ἀκολουθεῖ ὁ Κτηνάνθρωπος Τζέκυλ!

Καθὼς ὅμως θγαίνουν ἔξω συμβαίνουν ταυτόχρονα δυὸ πράγματα:

Ὁ Ὑπεράνθρωπος συνέρχεται καὶ ὁ Ὑπερέλληνας, ποὺ παραμόνευε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, ὀρμάει ἐναντίον τοῦ Τζέκυλ!

Ἡ μάχη ποὺ ἀκολουθεῖ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ τρομακτικὲς σ' ὀλόκληρὴν τὴν ἱστορίαν τῶν Ὑπερανθρώπων!

Χωρὶς νὰ δώσῃ τὸν καιρὸ στὸν Τζέκυλ νὰ ἐκτοξεύσῃ τὸ τρομερὸ πρᾶσινωπὸ φῶς τῶν ματιῶν του, ὁ μικρὸς γυῖδος τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ ε κ ο ἀρχίζει νὰ τὸν σφυροκοπάει μὲ νέα ὀρμὴ, μὲ ἀφάνταστη μανία καὶ γρηγοράδα, στριφογυρίζοντας γύρω του σὰ σαῖτα! Τὸν χτυπάει μὲ τὶς γροθιές του καὶ μὲ τὸ κεφάλι του, μὲ τοὺς ἀγκῶνες του καὶ μὲ τὰ γόνατά του καὶ μὲ τὶς μπότες του.

**Τὸ χτύπημα
τοῦ Ὑπερανθρώπου!**

ΤΖΕΚΥΛ νοιώθει σὰν νὰ πέφτουν μὲ μανία ἐπάνω του εἴκοσι κεραυνοὶ στὸ δευτερόλεπτο! Τὸ κορμὶ του πονεῖ ὀλόκληρο

και νοιώθει τις άρθρώσεις του σαν να έχουν φωτιά!

Τό κεφάλι του είναι ένα πανδαιμόνιο από σειρήνες που ουρλιάζουν, καμπάνες που χτυπούν, έργαστάσια που δουλεύουν μανιασμένα! Τό πρόσωπό του τον κάνει να θογγάει από τόν πόνο, σαν άνοιχτή ματωμένη πληγή!

Ή ψυχή του, ή μαύρη ψυχή του, που με άνυπομονησία και άπληστία περιμένουν οι σατανάδες στην κόλαση, τρέμει τώρα από φόβο, από άπεραντο φόβο και πανικό!

Θέλει να αντιδράση! Θέλει να άντισταθή και να άντεπιτεθή! Θέλει ν' άρπάξη στα χέρια του τό τρομερό αυτό παιδί τό Παιδί - Θαύμα, τόν Ύπερέλληνα, και να τό διαμελίση, να τό συντριψη, να τό λιώση!

Μά δέν μπορεί! Τά χτυπήματα του Βέλους είναι γοργά, τόσο γοργά, ώστε ο Τζέκυλ δέν προλαβαίνει ούτε τήν άνάσα του να πάρη!

Θέλει να έκτοξεύση έναντίον του μικροσκοπικού έχθρου του τό πρασινωπό φως τών ματιών του!

Μά δέν μπορεί! Τά μάτια του έχουν θολώσει! Δεκάδες τεράστιοι ήλιοι στριφογυρίζουν έκτυφλωτικά μπροστά του με μανία και έκατοντάδες άστρα περιδινίζονται με γρηγοράδα που του φέρνει ζάλη!

Και ο Ύπερέλληνας έξακλουθει να χτυπάει, να χτυπάει, να χτυπάει, να χτυπάει!

Λίγο πιό πέρα, ο παπούς

του, ο μεγάλος Ύπεράνθρωπος, παλεύει με τούς δυό μαύρους κολοσσούς!

Οί νέγροι τόν κρατούν γερά από τά μπράτσα και προσαθούν να του έξαρθρώσουν τά μέλη με συντριπτικές λαβές!

Κι' όμως, μολοντί ή δύναμή τους είναι μεγαλύτερη από τή δύναμη του ήρώα μας, ο Ύπεράνθρωπος άντέχει στις τρομερές αυτές λαβές!

Οί μυώνες του έξογκώνονται λές και πάνε να σπάσουν! Τό πρόσωπό του είναι κατακόκκινο! Τά πόδια του πατούν γερά χάμω, για να θρουν στήριγμα!

Και άντέχει!

Άντέχει γιατί έχει με τό μέρος του τήν άνώτερη τεχνική του πολέμου! Χρόνια μαχών και συγκρούσεων μετούς έχθρους του κόσμου, που ξεφυτρώνουν κάθε τόσο, τόν έχουν προικίσει με μιά έπιδειξίότητα και μιά εύστροφία, που πολλαπλασιάζει τήν ύπερφυσική δύναμή του!

Έτσι, οί τρείς γίγαντες — οί δυό μαύροι κι' ο άλλος λευκός — πηγαινοέρχονται μέσα στον κήπο θογγώντας και μουγγρίζοντας και χύνοντας άφθονο ιδρώτα!

Ή τακτική που ακολουθεί ο Ύπεράνθρωπος είναι άργη μά άποτελεσματική. Άφήνει τούς αντιπάλους του να κουρασθούν σιγά - σιγά, να έξαντλήσουν τīs δυνάμεις τους, να λαχανιάσουν, πριν άρχιση ο ίδιος τήν έπίθεσι!

Ο μικρός Ύπερέλληνας πα

ρακολουθεί με την ἄκρη τοῦ ματιοῦ του τὴν γιγαντομαχία αὐτή, ἐνῶ ἐξακολουθεῖ νὰ χτυπάει τὸν Κτηνάνθρωπο! Παρακολουθεῖ ἄγρυπνα τὶς κινήσεις τοῦ ἐνδόξου παποῦ του, ἔτοιμος νὰ ἐπεμβῆ, ἂν τὸν δῆ νὰ κινδυνεύη σοβαρά!

Καταλαβαίνει ὅτι ἐκεῖνος πού ἔχει τὴ μεγαλύτερη σημασία εἶναι ὁ Τζέκυλ! Ἄν αὐτὸς ἐξοντωθῆ, οἱ μαῦροι γίγαντες, πού δὲν εἶναι ἐντελῶς ἄτρωτοι, θὰ ἐξοντωθοῦν με σχετικὴ εὐκολία καὶ ὁ κόσμος θὰ ἡσυχάσῃ ὀριστικά!

Κυττάζει πρὸς τὴ θεράντα τοῦ σπιτιοῦ, με τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἄστρα πῆ θὰ εἶναι τώρα σὲ θέσι νὰ βοηθήσουν τοὺς δικούς τους στὴ σκληρὴ μάχη πού διεξάγουν!

Μὰ ὄχι! Φαίνεται ὅτι τὰ χτυπήματα τῶν μαῦρων κολοσσῶν ἦσαν πολὺ πὸ δυνατὰ ἀπ' ὅσο φανταζόταν ὁ Ὑπερέλληνας, γιατί ἡ μητέρα του καὶ ὁ θεῖος του εἶναι ἀκόμα ξαπλωμένοι στὴ θεράντα, ἀναίσθητοι!

Καὶ τότε συμβαίνει κάτι, πού γεμίζει τὸ μικρὸ Βέλος με θαυμασμὸ καὶ καμάρι γιὰ τὸν παποῦ του, τὸν Ὑπεράνθρωπο.

Ὁ μεγάλος ἦρωας, με μιὰ ἀπότομη καὶ ἐπιδέξια κίνησι, ἐλευθερώνει τὰ μπράτσα του ἀπὸ τὸ σφιγξίμο τῶν ἀτσάλινων χεριῶν τῶν ἀντιπάλων του!

Ἔπειτα, πρὶν αὐτοὶ προλάβουν νὰ καταλάβουν τί συνέβη, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀρπάζει

τοὺς μαῦρους κολοσσούς ἀπὸ τὸ σβέρκο καὶ χτυπάει τὰ κεφάλια τους τῶνα με τ' ἄλλο με τὴ δύναμι, ὥστε τὰ κρανία τους ἀνοίγουν στὰ δυὸ καὶ οἱ δυὸ νέγροι σωριάζονται χάμω νεκροί, χωρὶς νὰ προφέρουν οὔτε λέξι!

—Μπράβο, Ὑπεράνθρωπε!, φωνάζει ὁ Ὑπερέλληνας με ἐνθουσιασμὸ γυρίζοντας γιὰ μιὰ στιγμή τὸ κεφάλι του πρὸς τὸν παποῦ του.

Αὐτὸ εἶναι ἕνα μεγάλο σφάλμα.

Μέσα στὴ μικρὴ αὐτὴ στιγμή, ὁ Τζέκυλ θρῖσκει τὴν εὐκαιρία νὰ συνέλθῃ κάπως καὶ νὰ ἐξακοντίσῃ ἐναντίον τοῦ Ὑπερέλληνα τὸ ἀλλόκοτο, τρομερὸ καὶ μυστηριώδες πρασινωπὸ φῶς τῶν σκοτεινῶν ματιῶν του, πρὶν τὸ Παιδί - Θαῦμα προλάβῃ νὰ συνελίσθῃ τὸ σφυροκόπημά του!

Τὸ Βέλος νοιώθει ἀμέσως ἕναν ἀβάσταχτο πόνον νὰ τοῦ διαπερνάει τὸ μυαλὸ καὶ φέρνει τὰ χέρια του με ἀπόγνωσι στὸ μέτωπό του.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ἐλευθερωμένος τώρα ἀπὸ τοὺς δυὸ γιγάντιους ἀντιπάλους του, κάνει νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τοῦ Κτηνανθρώπου γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἐγγονό του.

Μὰ ὁ Τζέκυλ ἐκτινάζει ἐναντίον του τὸ πρασινωπὸ φῶς τῶν ματιῶν του καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος σταματᾷ ζαλισμένος, θογγώντας ἀπὸ τὸν πόνον, με τὰ μάτια του θολά!

Ὅταν οἱ δυὸ ἦρωες, ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Ὑπερέλληνας συνέρχονται ἔπειτα ἀ-

πό μερικές στιγμές και κυττάζουν γύρω δέν βλέπουν πουθενά τόν αντίπαλό τους!

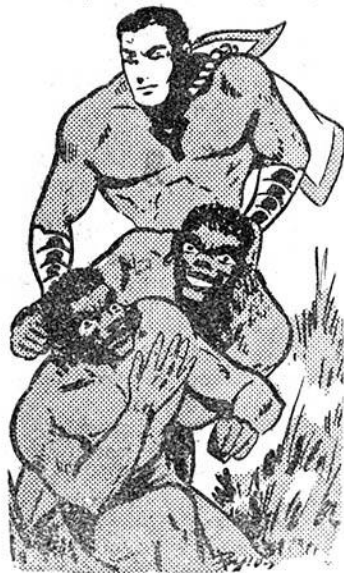
‘Ο Τζέκυλ, ὁ Κτηνάνθρωπος, ὁ Ἐχθρός τοῦ Κόσμου, ἔχει ξεφανιστή!

Ἡ Μεγάλη Ἀποστολή

TΡΙΖΟΝΤΑΣ τὰ τὰ δόντια του, ὁ Ὑπεράνθρωπος ψάχνει τόν οὐρανό μέ τὰ διαπεραστικά, ἀέτσια μάτια του.

— Μᾶς ξέφυγε!, μουρμουρίζει σφίγγοντας τίς γροθιές του.

— Μὴν ξεχνᾶς, Ὑπεράνθρω

Ἀρπάζει τοὺς μαύρους κολοσσούς ἀπὸ τὸ σφέρκο καί...

πε, λέει τὸ Βέλος, ὅτι ξέρω ποῦ θρίσκειται τὸ κρησφύγετό του! Δέν μπορεί νά φαντασθῆ ὅτι τὸ ἔχουμε ἀνακαλύψει καὶ δέν μπορεί νά μᾶς περιμένη! Θά πᾶμε ἀμέσως ἐκεῖ, ἄδρα-τοι, καὶ θά ἐλευθερώσουμε τόν πατέρα!

—Ναί!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Πρέπει νά ἐλευθερώσουμε τόν Ἐλ Γκρέκο καὶ συγχρόνως νά ἐξοντώσουμε τοὺς φριχτοὺς νέγρους τοῦ Τζέκυλ, τώρα ποῦ εἶναι ἀκόμα τρωτοί! Ἡ δύναμί τους εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε, ἂν γίνουν καμμιὰ μέρα ἄτρωτοι σάν ἐμᾶς, θά καταστρέψουν τόν κόσμο! Χρειάζεται ὁμως προσοχή, Ὑπερέλληνα! Ὅπως μοῦ εἶπες, σὸ ὑποβρύχιο, ἐργαστήριο τοῦ Τζέκυλ ὑπάρχουν δεκάδες μαῦροι κολοσσοί! Δὲ θά μπορέσουμε νά τὰ βγάλουμε πέρα μαζί τους μέ τὴ δύναμι! Πρέπει νά χρησιμοποιήσουμε πονηριὰ καὶ στρατηγική!

‘Ο Ὑπερέλληνας μένει γιὰ μερικές στιγμές σιωπηλὸς καὶ σκεπτικὸς.

—Ναί!, λέει σὸ τέλος. Ἐχω μιὰ ἰδέα! Πηγαίνω νά πάρω ἀπὸ τὸ ἐργαστήριο τοῦ πατέρα μου μερικά πράγματα, ποῦ θά μᾶς χρειαστοῦν στὴν ἀποστολή μας... Ἡ μητέρα κι' ὁ Κεραυνός! Συνῆλθαν ἐπιτέλους!

Πραγματικά, ἡ Ἀστραπή κι' ὁ Κεραυνός πλησιάζουν μέ θήματα ποῦ δέν εἶναι πολὺ σταθερά. Τὰ πρόσωπά τους εἶναι χλωμὰ καὶ κομμένα.

Τὰ μάτια τῆς Ἀστραπῆς δακρῦζουν...

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει ἡ κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου. Ποτέ ἄλλοτε στὴ ζωὴ μου δὲν ἔχω δεχτὴ τόσο δυνατὰ χτυπήματα!

Μιά κωμικὴ φωνὴ λέει πρὸ πέρας:

— Τὶ νὰ σᾶς κάνω, μωρὲ σεις! Σᾶς σκότωσε ὁ Ὑπεράνθρωπος! Μὲ πρόλαβε! Εἶστε τυχεροί! "Ἄν σᾶς ἄρπαζα ἐγὼ στὰ χέρια μου, θὰ σᾶς ἔκανα νὰ μετανοιώσετε πού γεννηθήκατε!

Εἶναι ὁ Κοντοστούπης! Τρεκλίζοντας σὰν μεθυσμένος ἀπὸ τὰ χτυπήματα πού εἶχε δεχτῆ, στέκεται κοντὰ στοὺς δύο νεκροὺς μαύρους κολοσσούς καὶ τούς... ἀπειλεῖ χειρονομώντας ἀγρια!

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, ὁ Ὑπερέλληνας κατεβαίνει ἀπὸ τὸ ἐργαστήριό τοῦ πατέρα του. Στὸ ἕνα τοῦ χέρι κρατᾶει μιὰ συσκευή ἀοράτου θόλου. Στὸ ἄλλο κάτι σκούρο καὶ στρογγυλό.

— Εἶμαι ἔτοιμος!, λέει στὸν παπὸ του. Προτείνω νὰ πάμε οἱ δύο μας μόνο, γιὰ νὰ ἔχουμε περισσότερη εὐχέρεια κινήσεων! Ἡ μητέρα, ὁ Κεραυνὸς κι' ὁ θεῖος Κοντοστούπης εἶναι προτιμώτερο νὰ μείνουν ἐδῶ... "Ἄν δῆτε ὅτι ἀργοῦμε πολὺ νὰ γυρίσουμε...

Καὶ τοὺς ἐξηγεῖ μὲ λίγα λόγια πὺθ ἔβρισκεται ἡ εἴσοδος τοῦ ὑποβρυχίου ἐργαστηρίου τοῦ Τζέκυλ καὶ πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ μπῆ ἐκεῖ.

Τέλος, ὁ Ὑπεράνθρωπος

κι' ὁ Ὑπερέλληνας, ἀόρατοι χάρις στὶς θαυματουργές, μικροσκοπικὲς συσκευές, πού ἔχουν στὸ χέρι τους, ξεκινοῦν γιὰ τὴ μεγάλη ἀποστολή, ἀποφασισμένοι νὰ ἐλευθερώσουν τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ νὰ ἐξοντώσουν τὴ στρατιὰ τῶν μαύρων γιγάντων τοῦ Κτηνανθρώπου!...

Μέσα σὲ πολὺ μικρὸ χρονικὸ διάστημα φτάνουν πάνω ἀπὸ τὸν ποταμὸ, πού στὰ θάλαθρα του βρῖσκεται τὸ κρησφύγετο τοῦ Τζέκυλ.

Χαμηλώνουν καὶ χώνονται μέσα στὰ νερά. Δὲ διακρίνεται τίποτα, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὸς ἀφρούς στὸ μέρος ὅπου βούτηξαν.

Σκίζοντας τὸ νερὸ σὰν χέλια, φτάνουν στὸ μαῦρο στόμιο τῆς ἐξωτερικῆς σπηλιάς καὶ χώνονται μέσα. Τὰ διαπεραστικὰ μάτια τοῦ μικροῦ Ὑπερέλληνα, πού εἶναι προικισμένα μὲ ὑπερφυσικὴ ὄραση, θλέπουν μέσα στὸ μαῦρο σκοτάδι τὸ μοχλὸ. Τὸν τραβάει.

Μιά ἀτσάλινη πόρτα κλείνει τὸ στόμιο τῆς σπηλιάς, ἐνῶ τὰ νερά φεύγουν.

Ὅταν ἡ σπηλιά ἀδειάζει ἐντελῶς, τὸ Παιδί - Θαῦμα πιέζει τὴν προεξοχὴ τοῦ τοίχου, ὅπως εἶχε δῆ νὰ κἀνὴ ὁ Τζέκυλ τὴν ἄλλη φορὰ, καὶ ἡ ἐσωτερικὴ πόρτα τοῦ κρησφύγετου ἀνοίγει ἀθόρυβα.

Οἱ ἀόρατοι Ὑπεράνθρωποι —παποῦς καὶ ἐγγονός— μπαίνουν στὸ ὑποβρύχιο ἐργαστήριο.

Στὸ κέντρο τοῦ ἐργαστη-

ρίου, ὁ Τζέκυλ πηγαινοέρχεται μπροστὰ στὸ μετάλλιο, ἄθραυστο θάλαμο, ὅπου εἶναι φυλακισμένος ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο.

Ὁ Κτηνανθρωπος εἶναι ἔξω φρενῶν! Χειρονομεῖ ἄγρια καί, μὲ ἀφρούς στὸ στόμα, οὐρλιάζει:

— Θά μοῦ τὸ πληρώσουν αὐτό, Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο! Θά μοῦ τὸ πληρώσουν ἀκριθὰ κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ καταραμένος Ὑπερέλληνας, πού λίγο ἔλειψε νὰ μὲ ξεκἀνῆ! Θά ἐκδικηθῶ σκληρὰ καὶ ἀλύπητα! Θά ἐκδικηθῶ! Θ ἄ έ κ δ ι κ η θ ῶ!

Ἐνῶ ὁ Τζέκυλ οὐρλιάζει ἔτσι, ὁ Ὑπερέλληνας ψιθυρίζει στὸν Ὑπεράνθρωπο:

— Ἐσύ, παποῦ, θ' ἀρπάξης τὸ θάλαμο μὲ τὸν πατέρα καὶ θά φύγης! Ἄφησε τὰ ὑπόλοιπα σὲ μένα!

— Τί σκοπεύεις νὰ κἀνης; ρωτᾶει ὁ Ὑπεράνθρωπος.

— Ἐχω μαζὶ μου μιὰ συσκευὴ ἀόρατου θόλου καὶ μιὰ μικρὴ ἀτομικὴ βόμβα!, ἀπαντᾶει τὸ Παιδί - Θαῦμα. Ἐχω κανονίσει τὴ συσκευὴ ν' ἀρχίση νὰ λειτουργῆ ἕνα δευτερόλεπτο ἀφοῦ τὴν ἀφήσω χάμω! Ὅσο γιὰ τὴ βόμβα, θά ἐκραγῆ δυὸ δευτερόλεπτα ἀφοῦ θά τὴν παρατήσω! Ἐτσι ὅλοι οἱ μαῦροι κολοσσοὶ θά βρεθοῦν κλεισμένοι μέσα στὸ ἀόρατο, ἀδιαπέραστο θόλο ὅταν ἐκραγῆ ἡ βόμβα, ἐνῶ ἐσὺ κι' ἐγὼ θά βρισκόμαστε μακριὰ! Εἶσαι ἕτοιμος, Ὑπεράνθρωπε;

— Ἐτοιμός!

Ἡ Μεγάλη Νίκη

 ΤΖΕΚΥΛ ἔξακουλουθεῖ νὰ πηγαينوέρχεται σὰν τρελλὸς καὶ νὰ οὐρλιάζη μὲ μανία:

— Θὰ τοὺς ἐξοντώσω ὄλους! Σὲ λίγο, ὅταν οἱ νέγροι μου θὰ ἔχουν γίνεи μαῦροι Ὑπεράνθρωποι, ἐντελῶς ἄτρωτοι, θὰ πάρω τὴν ἐκδίκη σί μου! Θά...

Ἡ φωνὴ του πνίγεται στὸ λαρύγγι του. Τὰ μάτια του πᾶνε νὰ πεταχτοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τους, τὸ ἄσχημο πρόσωπό του χλωμιάζει!

Ὁ μεταλλινὸς θάλαμος, ὅπου ἦταν κλεισμένος ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, ἐξαφανίστηκε ἑξαφνικὰ ἀπὸ μπροστά του!

Πρὶν ὁ Τζέκυλ προλάβῃ νὰ καταλάβῃ τί εἶχε συμβῆ, χάμω, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ αὐτόν, κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους δυὸ πράγματα: μιὰ συσκευὴ καὶ μιὰ βόμβα!

Ἡ συσκευὴ ἀρχίζει νὰ βουτίζει κι' ὁ Κτηνάνθρωπος καταλαβαίνει! Καταλαβαίνει ὅτι εἶναι κλεισμένος μέσα σὲ μιὰ μεγάλη παγίδα μαζί μὲ μιὰ βόμβα! Μιὰ βόμβα ἑτοιμὴ νὰ ἐκραγῇ!

Μ' ἓνα πήδημα, βρίσκεται κοντὰ στὴ συσκευὴ τοῦ ἄδρα του θόλου καὶ σηκώνει τὴ γροθιά του γιὰ νὰ τὴν σπάσῃ.

Μὰ εἶναι ἀργὰ πιά... πολὺ ἀργὰ!

* * *

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ Ὑπερέλληνας κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος βγαίνουν ἀπὸ τὰ νερά τοῦ πο

ταμοῦ καὶ ἀνυψώνονται στὸν ἄέρα.

Κάτω ἀπὸ τὸν ποταμὸ, μέσα ἀπὸ τὴ γῆ, ἓνα βαθὺ μουγρητὸ ἀκούγεται, σὰν πολλὲς βροντὲς μαζί! Τὸ μουγρητὸ γίνεται μιὰ ἀπίστευτα δυνατὴ ἔκρηξι τοῦ ξεκουφαίνει κι' ἓνα τεράστιο κομμάτι γῆς μαζί μὲ ἓνα μέρος τοῦ ποταμοῦ, τινάζονται ψηλά, πολὺ ψηλά μέσα στὸν οὐρανὸ, τυλιγμένα μὲ πελώριες κόκκινες φλόγες καὶ ἄσπρους καπνοὺς!

Τὰ μάτια τῶν δυὸ Ὑπεράνθρώπων ἀστράφτουν ἀπὸ χάρᾶ, καθὼς πιέζουν τὰ κουμπὰκια τῶν συσκευῶν τους καὶ γίνονται πάλι δρατοί!

Οἱ μαῦροι γίγαντες τοῦ Τζέκυλ δὲν ὑπάρχουν πιά! Ὁ ἴδιος ὁ Τζέκυλ δὲν ὑπάρχει πιά!

Ἡ νίκη εἶναι μεγάλη! Εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες νίκες τοῦ Καλοῦ ἐναντίον τοῦ Κακοῦ!

Μὰ τὰ πρόσωπα τῶν ἡρώων μας σκοτεινιάζουν, καθὼς τὰ μυῶδη λυγερὰ κορμιά τους σκίζουν τὸν ἄέρα ταξιθεύοντας ὀλοταχῶς γιὰ τὸ σπίτι! Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο εἶναι ἀκόμα αἰχμάλωτος τῆς σατανικῆς παγίδας τοῦ Κτηνθρώπου!

Ἄν δὲν κατορθώσουν νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ τὸν ἄθραυστο μεταλλινὸ θάλαμο, ποὺ κουβαλάει ὁ Ὑπεράνθρωπος μὲ τὰ πανίσχυρα μπράτσα του, ὁ Ἑλληνας Ὑπεράνθρωπος, ὁ μεγαλύτερος ἐφευρέτης τοῦ κόσμου, ὁ Προστάτης

τῆς Ἀνθρωπότητας, θά πεθά-
νη!

Φτάνουν στό σπίτι καί προσ-
γειώνονται ἀπαλά στή βεράν-
τα.

Ἐνῶ οἱ ἄλλοι συγκεντρῶ-
νονται γύρω ἀφήνοντας κραυ-
γές ἐκπλήξεως καί συμπαθεί-
ας, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀρχίζει
νά σφυροκοπάει μέ τίς μεγά-
λες γροθιές του τοὺς τοίχους
τῆς φυλακῆς τοῦ Ἑλληνα!

Τά χτυπήματα εἶναι τρομα-
κτικά καί ἀντηχοῦν σάν κανο-
νιές, μὰ ὁ μετάλλινος θάλα-
μος δὲν παθαίνει τίποτα! Τὸ
ἄθραυστο μέταλλο δὲν ὑποχω-
ρεῖ!

Ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Ἀστρα-
πῆς κυλοῦν δάκρυα. Ὁ ἀγα-
πημένος της θρίσκειται σέ σο-
βαρὸ κίνδυνο, κίνδυνο θανά-
του! Γυρίζει μέ τὰ δόντια
σφιγμένα, ἔτοιμη νὰ ὀρμήσει
ἐπάνω στό θάλαμο, ὅταν ἡ
φωνή τοῦ Ὑπερέλληνα τὴν
σταματάει:

— Σταθῆτε! Νομίζω πὼς
βρήκα τὸν τρόπο ν' ἀνοίξου-
με τὴν παγίδα αὐτή! Ὁ πα-
τέρας, λίγο πρὶν αἰχμαλωτι-
στῆ, εἶχε τελειώσει τὴν κατα-
σκευὴ δυὸ συσκευῶν, πού εἶ-
ναι οἱ πιὸ δυνατοὶ μαγνήτες
τοῦ κόσμου! Θά δοκιμάσω
τοὺς μαγνήτες αὐτοὺς πάνω
στό μετάλλινο θάλαμο!

Βγαίνει τρέχοντας καί σέ
λίγο ξαναγυρίζει κουβαλῶν-
τας δυὸ μεγάλες, θαρύτατες

μηχανές. Τίς τοποθετεῖ ἀπὸ
τῆ μιά κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη με-
ριά τοῦ θαλάμου καί σέ ἀπό-
στασι ἐνὸς μέτρου ἀπὸ αὐτὸν
καί τίς θάζει σέ λειτουργία.

Γιὰ μερικές στιγμές, δὲ
συμβαίνει τίποτα. Οἱ δυὸ με-
γάλοι μαγνήτες κι' ὁ μετάλλ-
ινος θάλαμος ἀνάμεσά τους
μένουν ἀκίνητοι, σέ μιὰ ἰσορ-
ροπία τρομερῶν δυνάμεων!

Ἐπειτα, τὰ τοιχώματα τοῦ
θαλάμου ἀρχίζουν νὰ ἐξογκώ-
νονται, νὰ φουσκώνουν, στὰ
μέρη πού βλέπουν πρὸς τοὺς
μαγνήτες: Φουσκώνουν, φου-
σκώνουν, ἐνῶ ὄλοι γύρω πα-
ρακολουθοῦν τὴ δραματικὴ
αὐτὴ σκηνὴ μέ ἀγωνία.

Ξαφνικά, ἕνας διαπεραστι-
κὸς κρότος ἀκούγεται! Τὰ
τοιχώματα τοῦ ἄθραυστου θα-
λάμου, τραβηγμένα ἀπὸ τὴν
καταπληκτικὴ ἔλξι τῶν μα-
γνητῶν, ξεκολλοῦν ἀπὸ τὴ
θέσι τους, σπάζοντας τὰ καρ-
φιά πού τὰ ἔδεναν τόνα μέ
τάλλο!

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο εἶναι
ἐλεύθερος!

Μέσα στὴ σιωπῆ πού ἔπακο
λουθεῖ, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ
Κοντοστούπη:

— Αὐτὸ ἦταν ὄλο; Χαρά
στό πρᾶμα! Ἐγὼ θά μποροῦ-
σα νὰ σπάσω αὐτὸ τὸ κουτὶ
μέ τό... ἕνα μου δαχτυλά...

Οἱ καρπαζιές, πού ἀρχί-
ζουν νὰ πέφτουν βροχή, τὸν
κάνουν νὰ καταπιῇ τὴν ὑπό-
λοιπη φράσι του!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ θάνατο Ἀστρίτη.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις — Ἀποκλειστικότης ἐ'Υπερανθρώπου»

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΜΑΣ

ΣΩΤ. ΚΑΡΑΜΠΙΝΑΝ, ΛΑΜΠΡΟΝ ΒΕΝΕΤΙΝΗ, Φιλιάτες: 'Η διβλιοδέτη ει κάθε τόμου κοστίζει 5.000. Τά τεύχη παραγγελλετέ τά στό τοπικό πρακτεριο εφημεριδων. Μπράβο γιά τή διάδοσι του περιοδικου. * **ΑΛ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΝ,** Λεχαινά: Εύχαριστώ γιά τά καλά λόγια σου. 'Ο Κοντοστούπης σε καλεί σε μονομαχία. * **ΑΝΤ. ΣΤΕΛΜΑΝ,** Ταμπούρια: Τό γράμμα σου κατασυγκίνησε τόν κ. 'Αστρίτη. Πράγματι, ό 'Υπερέλληνας ένθουσιασε όλα τά 'Ελληνόπουλα. Γιά τόν «Εικο νογραφημένο 'Υπεράνθρωπο» έγραψα στό προηγούμενο και στό παρόν τεύχος. Τή φωτογραφία του δε θέλει να τήν δημοσιεύση ό κ. 'Αστρίτης, γιατί δεν τού άρρείει να επιδεικνύεται. * **Γ. ΓΙΑΓΙΑΝΝΗΝ,** Πύργον: Μπράβο γιά τή δράσι σου! 'Εστειλα ήμερολόγια. 'Ο Κοντοστούπης, λέει, θάρθη να σπάση στό έξολο... άλλόκληρη τήν ομάδα σου! * **Γ. ΓΑΛΕΟΝ,** Καλαμάκι: Σου έστειλα πάλι. 'Ο Κοντοστούπης λέει να μην παίξης μαζί του γιά να μη θρής τόν μπελά σου! * **Ν. ΣΟΦΟΝ,** Πειραιά: Εύχαριστώ γιά τις εύχές σου. * **ΧΡ. ΚΟΥΡΚΟΥΛΟΝ,** Κέρκυρα: Εύχαριστώ γιά τά θερμά λόγια σου. 'Ο Κοντοστούπης δηλώνει πως δε θ' άργήση ή μέρα που θάρθη να... καταπιή τήν Κέρκυρα! * **ΤΡΙΑΝΤ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ,** Πειραιά: Εύχαριστώ γιά τις εύχές! 'Ο Κοντοστούπης θέλει να μάθη τί σημαίνει «Πασαλάς». * **Κ. ΘΕΟΔΩΡΑΤΟΝ,** Πάτρας: 'Η κυκλοφορία του 2ου τεύχους του «Εικονογραφημένου 'Υπεράνθρωπου» ε νεβλήθη γιά λίγο, γιατί αποφάσισα να εκδόσω ένα νέο εβδομαδιαίο περιοδικό, που θα άνοστατώση τόν παιδόκοσμο τής 'Ελλάδος! * **Ι. ΤΑΤΟΝ,** Πειραιά: Εύχαριστώ γιά τά καλά λόγια σου. Σου έστειλα ήμερολόγιο. * **Γ. ΑΓΓΛΟΓΑΛΛΟΝ,** Θεσκινη: Μπράβο γιά τήν επιτυχία σου στη Σχολή σου! Διαβίβασε τις εύχαριστίες μου στον κ. Διευθυντή! Γιά έτησία συνδρομή στείλε 110.000 με έπιταγή στον κ. Γ. Γεωργιάδη. Γιά τή διβλιοδεσία ένός τόμου απαιτούνται 5.000 δραχ. *

ΕΥΣΤ. ΓΙΟΚΑΝ, Τρίπολι: 'Η έκδοσις του 2ου τεύχους του «Εικονογραφημένου 'Υπεράνθρωπου» άνεβλήθη γιά λίγο, γιατί θα κυκλοφορήσω σε λίγες εβδομάδες ένα νέο εβδομαδιαίο περιοδικό! * **Γ. ΤΣΙΠΤΣΗΝ,** 'Ιστιαία: Εύχαριστώ γιά τά χαριτωμένα τετραστήχια σου! 'Ο Κοντοστούπης όμως τόν πήρε τό παράπονο κι' έβαλε τά κλάματα! * **Ι. ΣΠΙΧΟΠΟΥΛΟΝ,** 'Ιστιαία: 'Ημερολόγιο σου έστειλα. Τά τεύχη που θέλεις κοστίζουν 2.000 τό ένα και μπορείς να τά παραγγείλεις στό τοπικό πρακτεριο εφημεριδων. * **ΑΘ. ΙΟΡΔΑΝΙΔΗΝ,** Βόλον: Τό γράμμα σου με συγκίνησε. 'Η διοπάλη δεν πρέπει να σε κάνη να δειλιάσης! 'Η τιμή του «'Υπεράνθρωπου» δεν αυξήθηκε. Μόνο τό τεύχος του «Εικονογραφημένου 'Υπεράνθρωπου» έχει 3.000 δραχ. * **ΚΩΝ. ΠΕΓΚΛΗΝ,** Ρόδον: Σου έστειλα τό 54, γιά τό 53 έχει έρθει κιόλας στη Ρόδο. 'Ο Κοντοστούπης, λέει, αν έρθη, ή Πλατεία 'Αρωλογιου θα μετονομαστή σε Πλατεία... Καρπαζιάς! * **ΕΥ. ΑΚΡΙΤΟΠΟΥΛΟΝ,** Λαγκαδά: Εύχαριστώ γιά τή φωτογραφία. Κάθε τόμος (1-8, 9-16, 17-24 κ.λ.π.) διβλιοδετείται με 5.000 δραχ. Διάβασε όσα γράφω παραπάνω γιά τόν «Εικονογραφημένο 'Υπεράνθρωπο». * **Ι. ΦΛΩΡΟΝ,** Βόλον: Ποιά τεύχη θέλεις να σου στείλω; Γράψε μου σχετικά. Στόν φίλο σου πές ότι κάθε τεύχος κοστίζει 2.000 δραχ. * **ΣΤ. ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΝ,** Βόλον: Σου έστειλα ήμερολόγιο. Τά τεύχη να τά παραγγείλεις στό τοπικό πρακτεριο εφημεριδων. * **Ι. ΑΝΤΩΝΙΔΗΝ,** Λευκωσία: Σου έστειλα αυτό που ζήτησες. Εύχαριστώ γιά τά συγχαρητήρια. * **ΕΜΜ. ΠΑΜΠΟΥΚΑΝ,** Πετρούσσαν: Σου έπέστρεψα τις 6.000. Γιά τόν «Εικονογραφημένο 'Υπεράνθρωπο» διάβασε αυτά που γράφω παραπάνω. Σου έστειλα τόν τόμο. * **Γ. ΒΙΤΤΗΝ,** Κάιρο: Δεν όφειλεις τίποτα. 'Ο κ. 'Αστρίτης σ' εύχαριστεί θερμά. 'Ο Κοντοστούπης δεν έρχεται, λέει, στην Αίγυπτο, γιατί... θρωμάει μπαρούτι!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΚΡΑΤΗΣΤΕ ΤΗΝ ΑΝΑΠΝΟΗ ΣΑΣ

καί σφίξτε τὰ δόντια σας! Τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα κυκλοφορεῖ ἕνα καταπληκτικὸ τεύχος, τὸ 56, μὲ τὸν τίτλο:

ΤΡΟΜΟΣ

Ο ΘΕΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Στὸ τεύχος αὐτὸ κάνει τὴν ἐμφάνισί του ὁ προμερώτερος Ἐχθρὸς τοῦ Κόσμου, ὁ καταπληκτικώτερος Ὑπηρέτης τοῦ Κακοῦ, ὁ ἀπαισιώτερος Ἀντίπαλος τῶν Ὑπεράνθρωπων, ὁ φοβερὸς

ΤΡΟΜΟΣ

Ο ΘΕΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ποῦ θγαίνει ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ ἔγκατα τῆς Γῆς γιὰ νὰ σκορπίσῃ τὸν πόλεμο, τὸν ὄλεθρο καὶ τὴν καταστροφὴ ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους! Ὅταν ὁ

ΤΡΟΜΟΣ

Ο ΘΕΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ξεπηδάει στὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς, οἱ Ὑπεράνθρωποι κινητοποιοῦνται καὶ κηρύσσουν πολεμικὸ συναγερμὸ γιὰ νὰ ματαιώσουν τὰ σατανικὰ σχέδιά του!

Κανένας δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὸ τεύχος 56, ἕνα ἀπὸ τὰ δυναμικώτερα τεύχη τοῦ «Ὑπεράνθρωπου»!

T . . . . A

Αυτά είναι τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖο γράμμα τοῦ ὀνόματος τοῦ Νέου ἐξαιρετικοῦ ἐβδοματιαίου περιοδικοῦ, ποῦ ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Ἑπερανθρώπου» ἐτοιμάζεται νὰ προσφέρῃ σὲ λίγες ἐβδομάδες στὰ Παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος!

T . . . . A

Θὰ εἶναι ἓνα περιοδικὸ ποῦ θὰ ξετρελλάνῃ, κάθε Ἑλληνόπουλο! Ἐνα περιοδικὸ γεμᾶτο δρᾶσι, ἡρωϊσμούς, αὐτοθυσία, παλληκαριά, γοητεία! Ἐνα περιοδικὸ, ποῦ ὁμοίῳ του δὲν ἔχει ξανακυκλοφορήσει ποτὲ στὴν Ἑλλάδα!

T . . . . A

Τὸ περιοδικὸ αὐτὸ θὰ τὸ γράφει ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Ἑπερανθρώπου», ὁ κ. Θᾶνος Ἀστρίτης, ὁ ἀγαπημένος τῶν παιδιῶν ὅλης τῆς Ἑλλάδος! Ἡ γοητευτικὴ πέννα τοῦ κ. Ἀστρίτη θὰ σκορπίσῃ στὴν ψυχὴ κάθε Ἑλληνόπουλου ρίγη, ἐνθουσιασμό, χαρὰ καὶ μὀρφωσι!

T . . . . A

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Έβδομαδιαίον Περιοδικόν
'Ηρωϊκῶν Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμῶνος)

Συνδρομαὶ Ἐσωτερικοῦ:	
Ἐτησίᾳ δραχ.	110.000
Ἐξάμηνος δραχ.	55.000
Συνδρομαὶ Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησίᾳ δολλάρια	7
Ἐξάμηνος δολλάρια	4

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ νόμῳ: Διευθυντής: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ,
Σφιγγὸς 38. Ἀρχισυντάκτης: ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λεωφόρος
Θησέως 323. Προϊστ. τυπογραφείου ΔΗΜΗΤΡ. ΚΟΡΔΑΚΗΣ, Πέτρας 29.

Ἄριθ. 55 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται
στὰ προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ-
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθῆναι
(Ἄνοικτὰ 8 1)2—1 καὶ 4 1)2—7
πλὴν τοῦ ἀπογεύματος τοῦ Σαβ-
βάτου).

Ἐμβάσματα καὶ ἐπιταγαί:
Γεώργιον Γεωργιάδην, Σφιγγὸς
38 (Μακρυγιάννη) Ἀθῆναι

Ἄριθμὸς τηλεφώνου 36-373

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

- 1) Ὑπεράνθρωπε, S. O. S. Ἡ Γῆ κινδυνεύει!
- 2) Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦνται.
- 3) Τὸ κυνήγι τῶν Ἰπταμένων Δίσιων.
- 4) Μόνος ἐναντίον χιλίων.
- 5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρρέουν.
- 6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται.
- 7) Σύγκρουσις Γιγάντων
- 8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς Θανατώνει.
- 9) Κεραυνὸς, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπερανθρώπου.
- 10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.
- 11) Οἱ Ἄετοί ἐφορμοῦν!
- 12) Τὸ Τραῖνον τοῦ Θανάτου.
- 13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν.
- 14) Ὁ προδότης παγιδεύεται.
- 15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ Ζούγκλα!
- 16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.
- 17) Ἀστραπή, ἡ Κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου.
- 18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυνοῦ
- 19) Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου.
- 20) Ὁ Τρόμος τῶν Ὠκεανῶν.
- 21) Βασιλεία τῶν Ἐρυθροδέρμων.
- 22) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πράσινου Ἐλέφαντα.
- 23) Ἡ Ἀστραπή ἐπιτίθεται.
- 24) Στὴν Ἀγκαλιὰ τῶν Ἐρπετῶν.
- 25) Σατούρ, ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος.
- 26) Ὁ Πόλεμος τῶν Ἀστρων.
- 27) Ὑπεράνθρωπος ἐναντίον Ὑπερανθρώπων.
- 28) Στὴ χώρα τῶν Κενταύρων.
- 29) Σατούρνα, ἡ Κόρη τοῦ Μαῦρου Ὑπερανθρώπου.
- 30) Ἡ Προδοσία τοῦ Κεραυνοῦ.
- 31) Οἱ Φερωτοὶ Μονομάχοι.
- 32) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πλανητῆ Κρόνου.
- 33) Ὁ Μεγάλος Ὅρκος.
- 34) Τὸ Τέλος τῆς Γῆς.
- 35) Ζωντανὴ Παγίδα.
- 36) Κουρσάροι τῶν Οὐρανῶν.
- 37) Ὁ Ἀδάτος Ἀνθρώπος
- 38) Ὁ Πράσινος Τρόμος.
- 39) Τὰ ὄντα τοῦ Ὀλέθρου.
- 40) Οἱ Μαῦροι Ἐωσφόροι.
- 41) Ὁ Θάνατος τοῦ Φάουστ.
- 42) Ἡ Γροθιά τοῦ Ἑλληνα.
- 43) Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ε κ Ὁ Δεσμώτης.
- 44) Τὸ Τέρας τῶν Οὐρανῶν.
- 45) Ἡ Φάουστα ἐκδικεῖται.
- 46) Ὁ Ἐχθρὸς τοῦ Κόσμου.
- 47) Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Φάουστ.
- 48) Ἡ Γιγαντομαχία.
- 49) Ὁ Γάμος τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ ε κ Ὁ.
- 50) Ἡ Βελόνα τῆς Μάγισσας.
- 51) Ἡ Φλεγόμενη Λίμνη.
- 52) Ὑπερέλληνας.
- 53) Τζέκυλ, ὁ Κτηνάνθρωπος.
- 54) Στὴν Κοιλίᾳ τῶν Τερατῶν.
- 55) Δαυὶδ καὶ Γολιάθ.

Οἱ Τόμοι τοῦ «Ὑπερανθρώπου» Α' (1—8), Β' (9—16), Γ' (17—24), Δ' (25—32), Ε' (33—40) καὶ ΣΤ' (41—48) πωλοῦνται στὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ, ΛΕΚΚΑ 23.

